

ΑΦΕΣΗ

ΒΙΒΛΙΑ ΙΔΙΩΤΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ
ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΗ Λ. ΣΚΑΡΤΣΗ
ΣΕ ΕΙΚΟΣΙ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΩΣ ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ	2012
ΑΛΛΙΩΣ	2012
ΔΙΑΦΑΝΕΙΑ	2016
ΛΑΛΙΚΟΣ	2012
ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΠΕΤΡΑ	2013
ΑΥΤΗ Η ΠΟΙΗΣΗ (50 αντιτυπα)	2013
Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΣΗΣ	2014
Η ΑΥΤΟΠΟΙΗΣΗ	2016
Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ	2016
ΡΙΜΕΣ	2016

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Λ. ΣΚΑΡΤΣΗΣ

Α Φ Ε Σ Η

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

Κάτω στον κάμπο στ' ακροθαλασσι
κυλαει τ' αγερι σιγανο χαϊδευτικο,
φιλαει τον αφρο μες στα χαλικια
– κυλαει η ζωη.
Ανεμοπαιζουν κρινα·
καπου μακρια στην αμμο, ξερω,
μια μαργαριτα σιγοσειεται·
ενα πουλι τα χναρια του αφησε·
μπορει και να 'ν' αυτη η σταχτια κουκιδα,
εκεινο που πεταει,
και ξανακαθισε.
Το κυμα φτιανει
λιγοζωες γραμμες,
μπορει και τουτο ναν τις βγαλει
– βγηκανε λιγο στη ζωη
σπρωγμενες,
φιλουν την αρμυρη δροσια –
θα 'ρθεί γλυκο ενα κυμα ναν τις σβησει
και θαν τις χασουμε
σαν τις στιγμες μου,
σαν τις αναμνησεις·
μπορει και να 'ναι οι ιδιες
που βγηκαν παλι
εδω κι εκει,
μπορει και να μη βγηκαν,
να μηκηκανε στη θαλασσα·
τα κυματα γραμμες αγκαλιαστα
τις φερνουνε
και τις γλυκαπιθουνε
στη νοτισμενην αμμο
στη δοσερην αρμυρα·
περναι
φιλαει τ' αγερι τη δροσια στην αμμο,
την παιρνει και ξαναρχεται
και ξαναφευγει

– πουθε μας ηρθες αλλαγμενο
η μη δεν εισαι εσυ...

Της αμμου οι κοκκοι ανατριχιαζουν
καθως το μυρο μεσα τους διαβαινει.
Εδω εν' αγριολουλουδο
ξεπεταξε πρωτογονα ανθη
που αχνα περνανε στις αισθησεις
– λουλουδια λιγο πανω απ' την αμμο
που σιγοσειεται απ' τ' αερι
μιανου αγριολουλουδου λουλουδια,
π' ουτε δικα του ειναι,
π' ουτε και του μιλανε,
κι αν τα κραταει στην αγκαλια του·
στεκουνε μες στην αμμο
που γυρο ανατριχιαζει
– μπορεί και να μην ειν' απο τ' αγερι·
εν' αγριολουλουδο κοιταει τον ηλιο
και ξεροτριζει μοναχό στην αμμο,
εν' αγριολουλουδο κοιταει τριγυρο τα βουνα,
εν' αγριολουλουδο κοιταει τα νεφη...
Μα η αυρα μαλακη και δυνατη
το ζωνει
και το χαΐδευει
και το φιλαει
και του γελαει...
και το βουταει στην αμμο
που ανατριχιαζει,
που αιγοσειεται
σαν την περναιει το μυρο,
σαν την κυκλωνει
και σαν την ξεκουκιζει
και σαν τους κοκκους εναν εναν
χιλιομετραει,
κανενας μην του φυγει.

Εν' αγριολουλουδο
— και μια ζωή
και μια καρδιά
κι αγάπη
και ματιά,
και σκέψη.

Τα βοτσαλα αργοσειονται με το κύμα
— κυλάει η ζωή —
ένα χαλίκι λάμπει με τον ήλιο
κι ανταυγίες αργυρές
πέταει στα νερά.
Και παει,
μπορει και τουτο να 'ταν
— χαλίκι οπως τ' αλλα.
Πιο πανω αλλο αντιφεγγιζει
και κει εν' αλλο, κι αλλο·
ανταυγίες γυρα,
ολουθε ανταυγίες·
κι η θαλασσα·
εδωθε κειθε λαμπυριζει
και τρεχουν φωτεινα σημαδια στα νερα της
και τρεχουν
— τα χερια μου τεντωνω
και φτιανω μια ταχυτητα
που μεγαλωνει —
κυλιωνται
και μπερδευονται
και ξαφνικα τιναζουν τη θωρια στα ουρανια,
σα χορευτες
με μελη αρμονια,
σα χορευτες που νιωθουν μεσα τους
την κινηση
προτου την κανουν
ολακερη,

και σα ναν την κρατουν στη χουφτα ειναι,
οταν την κανουν·
τρυπουν τα νεφη,
που βγαζουν ροδινο ατμο
και την πληγη τους
γυρνανε προς τον ηλιο.
Και τρεχουνε στα ουρανια
και μοιαζει η μια
σα να 'ναι η ιδια
που παει στ' άλλο απειρο·
σταγονες φωτεινες·
γενναι απαλο το κυμα
μικρους διαμαντινους αφρους,
σιγο, σα διαφανο υγρο βελουδο,
με φουντωτα ξεκλωστισμενα κροσσια.
Μπορει κι αυτη η σταγονα να 'ναι
που ανταυγεια ταξιδευει στα υψη.
Τα βοτσαλα
σκουροχρωμα,
απο πολυν καιρο,
αργοκουνιονται.
Ετουτο, που σαν αγνωστο
το κυμα περιμενει για να παιξει,
δεν ητανε
που φωτιζε τα νεφη αντικρυ...
Σκουροχρωμα τα βοτσαλα.
Στα ουρανια τρεχουνε σταγονες,
μια δω, μια κει,
απανω η κατω,
κοιτανε γυρο τους·
τα νεφη ταξιδευουν
γαληνια, ροδινα
και δεν κοιταν τους ξενους.
Στη θαλασσα
το ροδινο κορμι τους καθρεφτιζουν·

στα ουρανια τρεχουνε οι σταγονες
και δεν κοιταν τους ξενους·
αργοκουνιονται τα χαλικια
σκουροχρωμα,
μια λαμψη,
ετουτο ηταν
και τ' αλλο λαμπει,
σκουροχρωμα τα βοτσαλα
και διαμαντενια.
Καπου στην αμμο,
μακρια η κοντα,
τριγυρο η αλλου,
εν' αγριολουλουδο
αργοκουνιεται
– το ξερω·
του λειπει εν' ανθι,
εδω ητανε,
πού ειναι;
Το ειδα·
εν' ανθι γελαστο,
που φιλαγε τ' αγκαθια του κλαδιου
κι ας ηταν ξενο.
Μα τωρα λειπει.
Εδω ητανε...
Μπορει και να μην ητανε
σ' αυτα τ' αγκαθωτα κλαδια,
πιο πανω απο την αμμο,
που αναλαφρο αερι
την ξεκουκιζει.
Να, το θυμαμαι,
μπροστα μου το 'χω...
ω, νατο τ' ανθι
μες στον αγκαθωτο
δικο του καλυκα,
γελαι,

ομως σαν ξενο φαινεται
και σα νεκρο γλομο.
– Δεν ησουνα, ανθι, πριν εδω,
δε σ' ειδα;
θυμαμαι
και πώς γλυκα
– σβιονται οι γραμμες στην αμμο,
ξαναγεννιονται.
Κι αν ησουν κι αν δεν ησουν,
τα βοτσαλα ειναι σκουροχρωμα
και διαμαντενια,
το κυμα απαλοτρεχει,
και φωτεινες σταγονες
παιρνουν το φως πιο γρηγορα να τρεξει
και καθρεφτιζονται τα νεφη στα νερα
– κανενα δεν κοιταει τους ξενους...
Γιατι ειναι φιλοι!...

Κατω στον καμπο στ' ακροθαλασσι
κοπελες παιζουν και γελουνε
κι ανεμοπαιζουν τα μαλλια τους
και τα φορεματα
απλωνουνε φτερα
και τρεχουνε στα ουρανια.
Κατω στον καμπο στ' ακροθαλασσι
φωνες και γελια,
κοπελες παιζουν και μιλουνε
και λενε μυστικα,
για ναν τα ιδουνε
τ' απλωσανε στ' ακροθαλασσι.
Και βλεπουμε τα μυστικα τους
και τους γλυκοσπαραζουν την καρδια τους·
και ταζουνε χιλιες φορες
εκεινο που ακαμωτο
χιλιες φορες τους φαινεται,

ναν το φυλαξουνε ως που ητανε
σαν τους το δωσουνε,
σαν παρουνε την παρθενια στο χερι.
Δε θαν τηνε πεταξουνε.
στολιδι θαν τη βαλουν στην καρδια τους,
τους κορφους τους φωτια να πλαθει
ο γητευτης·
και θαν την εχουνε γλυκια αδερφουλα,
θα καθουνται μαζι
και θαν τα λεν,
σαν παντα,
παλια και τωρινα,
για κρυφογελια
και για νυχτιες με χερια δυνατα.
Παιζουν, γελουνε
στ' ακροθαλασσι...
Και ταζουνε το που τους φαινεται
καλο
και ναν το κανουνε μπορουν.
Κρυφογελα και μυστικα
και βγαλανε τους κορφους τους
και βγαλαν το κορμι τους
– και δεν κοιτουν τους ξενους,
μηδε κι εκεινοι.
Γελουνε, παιζουνε,
φιλον τα μυστικα τους
στα βοτσαλα αναμεσο
και σους αφρους.
Ναν τό βρουνε μονάχα...

Κατω στον καμπο, στ' ακροθαλασσι
μορφες καινουργιες
σιγαναπνεουν.
Και ξερουνε τις χτεσινες,
και κεινες ειναι μεσα τους,

στα πλατια τ' ουρανου
και κεινα σ' ενα νεφι
και τουτο στην καρδια.
Κατω στον καμπο, στ' ακροθαλασσι,
ετωρα η τοτε,
μια νια κοιταει τον ηλιο
κι εχει το χερι της στα ματια πάνω.
— Τι κι αν σου το 'ταξα,
τι κι αν σου το 'πα...
Κοιτα τριγυρο γυρνανε νιες,
γυρο στην αμμο.
— Όμως πού να 'ναι;
δεν τις θωρω.
— Γλυκε ,
καλε μου,
εν' ανθι λειπει
απο 'να αγριολουλουδο που ξερω,
εν' ανθι που ητανε,
που στεκει μες στον αγκαθενιο καλυκα του,
εν' ανθι χαμογελαστο,
χλομο σαν πεθαμενο,
που τρελοπαιζει.
εν' αγριολουλουδο
που μπορει να ειναι.
Εδω, εκει,
κοντα, μακρια στην αμμο,
μπορει να ειναι.
Καλε,
Γλυκε μου,
τα στηθια φιλησε μου,
με βλεπεις
— εν' αγριολουλουδο
μπορει να ειναι.

Κατω στον καμπο, στ' ακροθαλασσι,

εν' αγριολουλουδο ειδα.
Και βοτσαλα
σκουροχρωμα
και διαμαντενια,
χοντρα,
κοντα με τις γραμμες,
που φτασανε
και σβησανε
και φτιασανε τα κυματα,
και φωτεινες σταγονες
και νεφη
— κανενα δεν κοιταει τους ξενους,
γιατι ειναι φιλοι,
γιατι ολα ειναι μια καρδια,
καρδια,
που βλεπεται,
που τρεχει μεσα της
— ειν' όλα απειρο —
η κι εξω.
Καρδια,
καλη μου,
την κομη χαϊδευε μου
και φιλα μου τα ματια.
Καλη,
σε νιωθω μες στην αγκαλια μου
κι εισαι δικια μου,
τα ματια σου
μες στην ψυχη μου
με βλεπουνε.
Το χερι σου, καλη,
ναν το φιλησω,
να σε κραταω.
Και να 'χω πλανο βλεμμα,
ενω σαν αγαλμα
σε μεγαθος σωστο

κραταω λιγο τοπο.
Γελαω, καλη, με βλεπεις;
Μανουλα μου, μανουλα. μ' ειδες
που γελασα;
μπορω να τραγουδαω γελια.
Μ' ειδες, μανουλα,
με βλεπεις που 'χω αγκαλιαστη
την αδερφουλα;
Μανουλα, μια καρδια,
που κλεινει και τα εξω της,
που κοβονται
αναγλυφα απ' το τιποτα.
Νατη, μανουλα, η καρδια,
τη βλεπεις, σπαρταραι...
δεν ειν' αυτη,
δυο ματια βλεπουνε
τα σπαρταρισματα
και λενε:
τουτη ειναι..

Μανουλα, βλεπεις πώς γελαω
και πώς κραταω
την αδερφουλα αγκαλιαστη...
Το χερι σου, αδερφουλα.
Μανουλα, κλεισε με, μανουλα μου.
Κανενα ξαφνικο μην ερθει,
μανουλα,
που ο πατερας σ' εδωσε σε μενα
κι εσυ σ' αυτον.

Κλειστε με, φιλοι μου,
καλοι μου.
Εδω η καρδια μου, εσυ γλυκε,
καλη αδερφουλα, κλεισε με
— καρδια που σπαρταραι...

Εν' αγριολουλουδο
μπορει να 'ναι
η εγω ναν το 'δα,
ως γυρίζα μεσα στους ξενους ξενος,
γιατι ημουν φίλος,
γιατι ειναι φίλοι,
γιατι ειναι εγω
κι εγω ειμ' ολοι,,
Μανουλα, κλεισε με
και κλεισε με, μανουλα...

Θάλασσα Επιταλίου, καλοκαιρι 1955

ΕΡΩΣ

I

Κατω απ' ολοτρανη πλατανα
αναγερτος, νιωθω σαν παντα·
ηρθα απ' τον κοσμο κι ειναι γυρο
η αισθηση μου, τα ξαφνιασματα
κι η μυστικη μου σκεψη που παντου,
χωρις να ιδω, τη βρισκω.
Κι ειμαι σαν παντα και κοιτω
μ' αχνη ψυχη τον κοσμο.
Απ' την τρανη πλατανα κατω
αναγερτος, νιωθω σαν παντα.

II

Λευκου ναου ερειπια
στον ηλιο του μεσημεριου,
στ' αστρα καθαριας νυχτας
και στη βροχη και στον αγερα.

III

Του νου μου γεννημα λευκο,
απλο κομματι που μου ζεις
τ' αχνο του ειναι μου.
Στημενοι κιονες ψηλοι
με τη δροσια στα κιονοκρανα
να λαμπει το πρωι.
Ω πετρες, αγκωναρια,
ενας αλητης που φιλοσοφει
μικρος κοιμαται σε μιαν ακρη σας,
μια πορνη μ' ασπρο στο λαιμο
μαντηλι μεσα σας γυρναι.
Του νου μου εικονα απλη

που αμιλητη εισαι μπρος μου,
περναι μεσα σου η ζωη·
κι ηρθαν παρθενες παλλευκες,
πανωριοι εφηβοι γυμνοι,
κι η λατρευτη μου κι οποιος,
κι ηρθα κι εγω.
Και κεινοι παρθενες
ταν μια μια μονάχη
με τα δικα της
κι οι ομορφοι εφηβοι
στον κοσμο τους τον τοτινο
μ' ονοματα...Κι ηταν ζωη
σαν τοτε ταχα.
Λευκου ναου ερειπια,
μαρμαρινη εικονα απλη.

IV

Του χρονου πληρωμα
ω τεχνη τελειωμενη,
κολονα δωρικη
ω εκφραση των παντων.

V

Ναος η πληρωση των παντων
με συμμετρα τα χρωματα
και τη δομη.
Μεσα του η αναοιξη περνα,
το φως, τ' αρωματα
τα δροσερα.
Λεφρες παρθενες
με τ' απαλα τους σωματα

που αχνοφαινόνται,
ανεμοπαιζουν πεπλα
αερικα μες στο ναο.
Μα 'πα στο βραχο στεκει
κι ειναι κοντα μου
και μεσα του περνω,
στο δωρικο ναο
που 'ν' εκφραση των παντων
και στεκει εδω.

VI

Ολομορφοι εφηβοι
με συμμετρη ψυχη,
ωσαν κολωνα δωρικη.

VII

Περνανε γυρο μου ανθρωποι,
γεμιζει την ψυχη μου
καθενας τους.
Μα διχως πληρωση
γυρναν και ζουν,
δεν εχουν το τελειωμα
του κιονα στο χαλασμα
του απλου λευκου ναου
που στεκει ολορθος·
η που 'πεσε στη γης.
Σ' αυτο το σπονδυλο,
που καθησε η παρθενα,
εγω κι η λατρευτη μου,
μια πορνη, ενας αλητης
δουλεψαν χερια

και τον αγγίξαν ταχα
ποιοι, της ψυχης κομματια.
Περάσαν και τον στησανε,
κι ηταν εκει κι εμεινε εδώ.
Ω εκφραση αρετης,
ω εκφραση ομορφιας,
ω συμμετριας εκφραση
με ψεμα πισω σας,
και σ' ένα δωρικο ναο
γυρνανε πόρνες
κι εχουν και τουτες ομορφια·
ω συ, οπού 'διπλα μου
απο μια τυχη,
τι ψαχνεις, τι ζητας...

VIII

Γυμνη γυναικα
αγκαλιαστη
σε δωρικη κολωνα,
θωρι λευκο.

IX

Γεννηθηκεν ο Ερωσ
απο τον κοσμο που ' κοιμηθη
με την ψυχη του.
Κι ειναι λειψος καθως γυρνα
μες στα πλατια λιβαδια
και στα ψηλα βουνα.
Κι ειναι μονακριβο παιδι,
και δε μου λεει, να ιδω,

μα απ' την πλατια ψυχη
με τουτον το προγονικο μου αιμα
κομματιαστα αγαπαει
τα παντα.

1956

ΤΩΡΑ ΠΑΝΤΑ

ΧΟΡΟΣ ΤΥΜΠΑΝΩΝ

A

Πραγματα κυματα
η λαχταρα της ζωης να υπαρχει
αυτη η αναπνοη
αερας ερχεται αερας φευγει
νους και ονειρα
κι ενα εδω εγω
που το παει με παει παντου
ενα παντου αναπνοη κι αναβλεμμα.
Γνωση ονειρου.
Φυλλα πρασινα
και πουλια λαληματα
πουπουλα του πραγματος.

Φυλλα κυματα
υπαρχει η λαχταρα
παρουσια.

Η παρουσια παντου
παρων κοσμος
που μου κανει αυτη τη γνωση
του ανεμου ν' αναπνεω
ελευθερος με τα νερα
οπως πετανε τα πουλια
ειναι με γτα φυλλα
τοπραγμα αυτου του κοσμου
μονο τουκαι με μενα.

Ετσι ειναι ετσι εισαι.

Οπως ειναι τα πραγματα
ολο

φυλλα αρωματα αφες
ενας χρονος
αυτος που ειμαι
γυμνος του
ετσι τα μιλαω
φυλλα και νερα κι ονειρα
με να
θεληση πραγματων
ετσι εγω μ' ενα εσυ
ανεμος του ολου
που διπλωνεται αφηνεται παιζει
οπως η αναπνοη μου
που λεει ναι ολα κοσμος.
Αυτο εισαι
της παλαμης μου.

B

Γλυκια λαχταρα
παρουσια κοσμος
αυτης της θελησης
που γινεται ειναι
και εισαι εσυ.
Σε ονομαζω γυναικα
εισαι ονοματα
οπως ειναι πουλια τα λαληματα
οι αφες αρωματα
η απουσια κι η παρουσια εδω
αυτο το εδω παντου
οπως η πετρα.
Σε ονομαζω εσυ
Τιαματ Παρβατι Ελενη
Σταλω Υανθη Μαρινα
οπως τα φυλλα
οπως η αισθηση που βλεπει η γευεται

οπως ο ηχος κοσμος
λαληματα και πραγματα που του απαντανε
τραγουδι η γυναικα γυναικες
ηχος αφης του πραγματος
ηχος τυμπανο
εγω της γυναικας
Σταλω τυμπανο
Σταλω λυρα
Σταλω αυλος
Υλανθη τυμπανο
Υλανθη λυρα
Υλανθη αυλος
Μαρινα τυμπανο
Μαρινα αυλος
ηχοι ααπνοης
η γυναικα
ολης αυτης της υπαρξης
Τιαματ η παλη μου
Παρβατι η ζωη μου
Ελενη η ομοφια μου
αυτος ο χορος
του ωραιου εσυ
λυρα αυλος τυμπανο
Ελενη Παρβατι Τιαματ
Μαρινα Υανθη Σταλω
ο χορος χορος μου
γυναικα μου
εσυ.

Γ

Αναπνεω γλυκά
ωραιος της ζωης.
Ω ας υπαρχω.
Απεξω μιλας

η αφη αυτη
που λεω ψυχη μου
και παλαμη μου.
Του ανεμου μαλλια
που ανεμιζετε αναπνοη
και ειμαι παρων η παρουσια σου
χορε των γυναικων
που με χορευετε
με τραγουδατε
με λετε
οπως σας
πραγματα των πραγματων.

Αυτο που ειμαι
με λειει εγω
σε λειει εσυ
αυτος το δεος η λαχταρα
ροη μου
εγω εσυ
δεος αιδως της ζωης
εδω της υπαρξης
που αρχιζει ο κοσμος
δεος αιδως εδω
να ειμαι εγω
αντρας της ζωης
για γυναικα ζωης
εδω αιδως δεος
αιδεια γυναικα
γυναικες αιδοιες
αιδοια ζωης
αιδοια η ζωη.
Ετσι ζω εγω.

Λαχταρα μου
ως αυτον τον ποθο

να ειμαι οπως ειμαι
λαχταρα μου
οπως αυτος ο ποθος
που εισαι οπως εισαι
κοσμος γυναικα γυναικες
εδω αιδοιο
εσυ μου εισαι
σου γινομαι οπως γινεσαι γυναικα
απο εγω μου
ονοματα
Τιαματ Παρβατι Ελενη
Σταλω Υλανθη Μαρινα
ο χορος
του ηχου που ρει νερο
γλυκας
αιδοιας
νερακι ζωης.
Ετσι σταλαζει Σταλω σταλαγματα
στιγμη των στιγμων
γυναικα τωνγυναικων
των λουλουδιων Υανθη
της ολης θαλασσας Μαρινα
αιδοια γυναικα
γυναικα αιδοιο
αιδοο γυναικων
Τιαματ Παρβατι Ελενη
Ευα.

Φυλλο και αιδοιο
κι ολη η αιδως
εγω.

Δ

Η παρουσια ονομα

εσυ
εχει γινει αυτος ο κοσμος
και ονομαζομαι
εσω του εσυ.
Εσεις κοσμοι.
Α καλή πλουσια γυναικα
ο χορος μου
να σας χορευω.

ΕΝΝΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Α χαρα
που παει το ποταμι οπως παει
που ειναι οι πετρες πετρες
α χαρα που χαιρομαι
κι αιναι αυτο το δεντρο
κι ειναι κι αυτο το δεντρο
φυλλα φυλλα πραγματα ωραια
α βωραια ολα τελεια.
Α η θεληση
να γινω με τα γινωμενα
αυτα τα ευτυχισμενα
να λενε εαυτο
και να λεγομαι
αυτο κι εγω.
Α ωραια
να ερχομαι.

2

Πρασινα κι αστρα
θαλασσα και ηλιος
εγω κι η θεληση μου,
η τελειοτητα ολοκληρη
τελειωμενη
τερπομαι.

3

Με κουναιει ο αερας
με τα φυλλα απ' τον εαυτο μου
πανω απ' το νερο

οπως πετανε τα πουλια
πανε τα πουπουλα
κουνιεμαι μονος μοτυ.

4

Περπατω πραγματα
και πραγματα ποιουμαι,
εισαι μπροστα.

5

Απ' τ' ονειρο εδω
πρασινο χορταρι
οπως εσυ δεν εχεις τοπο.
Το χωμα
πηγε στο νερο
που κυλαει τη ζωη
στη θαλασσα
των φωτεινων ματιων
που δεν κοιτανε
και με βλεπουν
χορταρι χορταρια.

6

Εισαι εδω εσυ
οπου ειναι η καθε γυναικα
ετσι εκει εσυ
οπως ολες οι γυναικες εδω
ειμαι εδω
ειμαι εκει
ειναι ζωη
αυτο το λαλημα.

7

Γυναικα αγαπη
γινεσαι το γινωμα
να μ' αγγιζεις
κοσμος
εγω
απο εσυ
παρθενα
η παρθενία μου.

8

Ακουμπαω
ειναι
θα το πω
με μενα
με σενα
που μ' ακουμπας
αλλη
αλλου
κι εδω
θα ειπωθουμε.

9

Φυλλα στον ανεμο του αερα
το κοιταζω
δε με κοιταζει
παιζει δεν παιζω
ειμαι προσωπο
ειναι μορφη
να υπαρχουμε
φυλλο ελευθερο
ειμαι της ζωης

απ' το κοιταγμα μου
απ' την υπαρξη μου
φυλλο του φυλλου
τερψη.

ΣΤΑΛΑ

Ερχεται η θάλασσα όπως ερχεται ο κόσμος
ερχεσαι ο ερχομος μου
ερχομος
οπως με κοιταζεις
αυτη η παρουσια
που ειμαι
πριν να 'ρθω
κι εδω που ειμαι.
Σ' αναπνεω
και φαινεσαι οι πετρες
κι ωραια κυματα που λενε τον ερχομο
κι ο κοσμος παλαμη μου.
Ειναι αυτο το πραγμα
βουνα και πουλια
των ολων κλειστων αστρων
οπως τα χαλικια.
Παρουσια τέλεια.
Η θάλασσα απεξω θεληση μου.
Ετσι αγγιζω ετσι σ' αγγιζω
ετσι αυτη η αισθηση
πριν τωρα μετα
υπαρχω απο εξω
αυτης της αναπνοης
που σ' αναπνει ζωη
παρουσια αυτου του εδω.
Αιδως αυτα τα ολα
Οπως εισαι αιδοια
αιδοιο ζωης
η γλυκα της αλληθειας.
Ολη παρουσια ολη ζεις ολη ερχεσαι απο σειρα
οπως ερχεται η θάλασσα απο θάλασσα
απο εξω
αιδοια αιδοιο οπως εγω.

Ετσι ωραια να εισαι
εσυ μου
αιδοιο των ολωνπου ειναι εδω
που ειναι εδω
θεος μου
αιδοιο μου εσυ
η θεληση μου απο εξω.
Εξω κι εδω
η θαλασσα
ερχεται.

Ξερω δεν ξερεις
ξερουμε
οπως αγγιζει το αγγιγμα
και αγγιζεις γυναικα.
Ξερουμε οπως ολα
απο το εδω της ζωης
που κοιταζεις οπως σ'εχω κοιταξει
φωτεινη στη σκια του ανεμου
ελαφραινει τα μαλλια σου.
Εαυτος και αυτο.
Ζεις μ'ελαφρα δάχτυλα κι ελαφρα φορεματα
στα ματια των πραγματων
και σ'αλλα κλειστα ματια
που δεν ξερουν πως ξερεις
αυτο κι εαυτος.
Εισαι ολοκληρη
και σ' αγγιζω μονο τ' αγγιγμα
παρθενα εαυτης.
Σε κοιτανε ωραια τα πραγματα
πραγματικη
οπως σε κοιταζω
απραγματοποιητος.
Ανοιξε τα ματια
να γινω

αυτο πραγμα κι ονειρο
να ξερεις
ροη εαυτου
οπως ρει το νερο
στη γυμνη σου παλαμη
αφημενο σου.
Ο,τι δεν ειναι θα εισαι
παντα ο,τι εισαι.
Γυναικα ξερεις
κι ετσι πραγματοποιουμαι
οπως εισαι η πραγματοποιημενη
γλύκα.

Αυτη η γλύκα της υπαρξης
που ξερει οπως δεν ξερει
σ' ονομαζει και μ' ονομζει το ονομα
που ειναι και δεν ξερει
οπως εισαι ολοκληρη εσυ
και το χερι μου σ' αγγιζει στην πετρα
και γινεσαι η αναπνοη σου παρουσια
παρον πραγμα.

Ελαφρα μαλλια και λαμπρα ματια
λαμψη της γλυκας
που εισαι ολο το ονομα της γυναικας
και τοπραγματοποιω
φωτεινη γυναικα
που με πραγματοποιεις αυτη η γλύκα
οπως ειμαι απραγματοποιητος κι εισαι αυτο.

Λοιπον εισαι γη μορφη
γυναικα
με τη γλύκα παντου
που αγγιζω ολα αυτα
οπως το αγγιγμα

εαυτος και αυτο
υπαρξη τη γυναικα.
Ναι,ολα υπαρχουν.
Υπαρχεις και σ' αγγιζω
πλασμα της παλαμης
κι ανοιχτα ματια
να, με κοιταζουν
αυτο το τωρα
το γυμνο της πραγματικοτητας
οπως εισαι γυμνη.

Ολα τα κανεις οπως ειναι
κι οπως σε κοιταζω το κοιταγμα
και με κοιταξεις ολοκληρη.
Ροη ελαφτο σωμα
γυμνοτητα παρθενα
κι ολη η γλυκα της οντοτητας
που πραγματοποιειται.

Ετσι ζεις.
Αυτο που εγινε
Γινωμενο
οπως εσυ ωραιο
κι ο,τι θα γινει
η ωραιοτητα σου
κι ωραιο σε ζω
αυτη η ζωη.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ

1

Κυμα αναγλυφο
αγαπαι το βραχο σου.
Εσυ ανεμιζεις
οντοτητα και τιποτα.
Το κυμα ειναι η θαλασσα
η αναπνοη που σε φυσαι
με την υπαρξη.
Βραχος σκληρος
πιο πολυ απο ουσια
κι ολος παρουμε
με την παρουμε σου
αγαπη
που ολα κεντρωνονται.
Κεντρο μου.
Νιωθεσαι γυναικα και εισαι
σε λει το νερο
σε παιρνει ο ανεμος.
Σ' αναπνεω
γλύκα ολη
αναπνοη μου
διπλες ανεμου
γλυφες του βραχου
πτυχες φορεμα σου
οπως το ανεμιζεις να φυγει σχημα
η ωραιότητα
ν' αφηνει τη γυμνοτητα εσενα
σωματικη μου.
Σε κεντρο κεντρωνεσαι
σπειρα τιποτα της οντοτητας
προσωπο ή ψυχη ή ανοιγμα
πραγματικη γυναικα.

Όνομα αναστημα
τρυφερα μαλλια
γλυκο αιδοιο κεντρο μου
να υπαρχω βεβαιος
πριν και μετα
κι αναμεσα σε σενα και σε μενα
μ' αυτο το ενα
που σωμα σου το ονομαζεις κοσμο
κι ερχεται παει κυμα
του βραχου σου αναγλυφο
να σε γλειφει γλυφη
αφη της παλαμης μου
γλυφη της.

2

Ελαφρα πελματα αναστημα
με τα λουλουδια και τα συννεφα
σ' αγγιζουν ζωες
να τις ζεις.
Το πουλι το νερο το φυλλο
αφη σου
αυτη που ειναι παλαμη μου
κι αναπνοη μου
που πτυχωνει τ' ονομα σου
ομορφια μου
ολα τ' αδυνατα
οπως φυσαι αυτα τα φυλλα.
Φυσηξου δροσια μου
δακρυα γλυκα ολες οι ζωες
που υπαρχουν
οπως ολοκληρη ερχεσαι
στο ενα ονομα.

3

Αγνωστη η ομορφια
οπως το πουλακι που ηρθε μπροστα μου
και θα φυγει και υπαρχει
κι ειναι μ' ολα.
Αυτη η γλυκα σου
που ανοιγει να υπαρξει
οπως η θεληση μου
πουλακι φυλλα
κι αναγνωριση μου
γλυκες σταγονες της γευσης μου
οπως η γευση σου
ο ενας η μία το ενα
του ποθου στη θεληση μου
γνωση.
Με ξερεις ομορφη.

4

Η δυναμη σ' ονομαζει
τ' ονομα της
αυτο το ονομα που υπαρχεις
απ' το σωμα της δυναμης μου
ειμαι η δυναμη
που ειναι ολοκληρη
οπως ολα ειναι ολοκληρα.
Εισαι η δυναμη που αφηνω
και σε παιρνω.

5

Με ολα με τιποτα με κοιταζεις
παρουσια της απουσιας μου
και γυναικα της γλυκας μου
να σε γλυκανω ολοκληρη

σταγονα να σε πιω
και να εισαι πια τ' ονομα σου
μ' ολη τη γλυκα της θαλασσας
γυμνη θαλασσινη
κι ονομα της αναπνοης μου
να σε εισπνεω να σε εκπνεωνα σε πνεω.

ΠΑΡΘΕΝΙ΄Α ΤΗΣ ΓΛΥΚΑΣ

A

1

Τα πραγματα ειναι παρθενα
και μ' ονομαζουν.
Ζωη γυμνη.

Ενδυμα ψεμα ιστορια
μνημη παρουσια.

Η παρθενία η γλυκα της υπαρξης
κι η γλυκα ειναι αυτη η αναπνοη.
Αναπνευσε με παλι γλυκια μου παρθενα
παλι να ειναι παλι να γινεται
παλι αν εισαι εσυ
αυτων των πραγματων.
Η πετραω σ' αγγιζω η γευση σε πινω
η ολοκληρη γυναικα σ' εχω εγω
ολος αυτος ο ωραιος κοσμος
η ολη αυτη κοσμος εσυ.
Γλυκια μου παρθενα.

2

Τα πραγματα ειναι ονειρα
τα ονειρα ειναι πραγματα
ονειρευομαι
ζωη με τον υπνο ξυπνο
κινουμαι ακινητος
ονειρο σωμα
ειναι πραγματων.

3

Τα ονειρα ειναι παρθενα
και ζωη ονειρευομαι.
Η γλυκα παρουσια
ολης της απουσιας.
Εσυ που
ειμαι αυτο.

B

1

Παρθενα αναπνοη παρθενα γλυκα
πεταω ακινητη την πετρα
με την κινηση των φυλλων
παρθενα θεληση.
Θελω ειμαι θελω εισαι
θεληση αναπνοη θεληση γλύκα
απλωνει ανεμοσηδονη ζωης
πλημμυριζειπραγματα ο κοσμος
νερο ανεμος
πλημμυριζεις ονειρα
πριν απ'την παρθενία
ονειρο του κοσμου.
Σ' πονειρευω.

2

Εγω γυμνο.
Θελω με θελει να υπαρξει
αυτο
η μορφη
η ομορφια
που εισαι γλυκά

ως ολη την παρθενία σου.
Παρθένα ζωη.

3

Παρθένα μορφη σωμα
του παρθενικου σωματος
που ειναι οι γυναικες.
Θεληση σωμα υπαρχεις.

4

Εσυ η μία εισαι οι ολες
οπως οι πετρες πετρα μου υπαρχει
ωραιες θελησεις της θελησης
της θελησης μου
που θελει και θελεται
να αυτο να.

ΑΙΔΗΜΩΝ

A

1

Γλυκο αιμα το δροσερο νερο
σχεδιο ζωης
οπως το σχεδιο σου
γλύκα δροσερη γυμνοτητα
σωμα ως την πτυχη εαυτου
που εισαι εσυ
η εδω
αιδως παρουσια παρουσια εδω
εσυ αιδοιο
σχεδιο νερο κι αιμα ζωης
ως σωμα απτο
κι ανοιχτο εσυ
με σενα εκει
του σχεδιου
που σε κανει εδω
αιδοιο ανοιγμακι αιδοιο σωμα
αιδοια γευση γνωση γυναικας
θαυμα θέας
σχέδιο αιδοίο.

2

Μια πτυχη αναπνοης
της αληθειας
αυτο εισαι
κοιταξε με.

3

Αργα βραδιαζει
σκοτεινιαζει
ν' ανοιγεις
του ηλιου της ζωης.

4

Η γλυκα γελαει
ανοιγει
αναπνοη μου
με κλεινει ζωη.

5

Μιλας τωρα
ολης της ζωης
εαυτος αυτος
που ακουω απτος
αυτος γι' αυτη
γι' αυτο
που εισαι ανοιχτο
της αναμονης μου
κλειστο.

6

Η αληθεια
μενεις μονη
ανοιγμα
μιλημα μου
μοναδικοτητα.

7

Δροσερα μαλλια
γλυκο σωμα της αναπνοης

χαιρεσαι πτυχη της αληθειας
γευση του πραγματος
που αισθανομαι
ως την πραξη.

8

Το ανοιγμα
της αφης του ανεμου
μονο του με λει
ολοκληρο ονομα
αφη.

9

Λευκοτητα γυμνοτητα
λαμπερο μαυρο
αναπνοη αφης
χνουδι δυνατο
ανοιγμα ολοκληρο
εμενα.

10

Η γλυκα
ειν' εδω ειν' εκει
ειμαι εγω εισαι εσυ
ειναι αυτο
πραγμα κι ονειρο
μοιρασμενο
εσυ κι εγω
σωμα αυτο σωμα το αλλο
σωμα εμεις
αυτης της ζωης με τα πραγματα
ν' ανοιγει να κλεινει

μ' αυτο
αυτο
το απτο
της γλυκας
εαυτου κι αληθειας
που λεγεται εσυ
που ερχεται εγω
α γλυκα αυτο
αυτο της γλυκας.

B

1

Μεγαλα ματια
απ' ολη τη ζωη σου
ως αυτο το αναστημα με ταπραγματα.
Γερνουν ευγενεια τα κλαδια και γλυκα τα ζωα ζουν.
Σταλες οι ωρες
ως αυτην την ωρα
τωρα
που ελαφραινεις η παρουσια σου
ως την ελαφραδα μου.
Τα πουλια πετανε
κι ανασαινεσαι ολοκληρη
παρουσια της πνοης μου.
Κοριτσι
γλυκια πετρα της αγαπης.
Ελαφρα μαλλια και πτυχη
μου ανοιγει ευγενεια

πεταγμα και ροη.

Τα χειλη σου ειναι η σιωπη.
Ξημερωνει η ψυχη σου

αερακι δροσιας της αληθειας
κι ολοκληρη σε κραταω
παρουσια.

Με κοιταζεις λευκη
κι ολα τα λες
μονη.

Μεινε σωματικη
μαλλια και πτυχη
γλυκια ζωη
της αναπνοης μου.
Ελα ειναι η ωρα
τουπραγματος.

Γυμνη μου
μονη μου.

Και το αναστημα
σε περιμενει
ολοκληρη.

2

Λυγερη στην απλα
κλαδι κι ανεμισμα πουλιου
κι αναπνοη ασπρα σχεδια
στο λευκο που σ' αφηνει.
Γυμνη μετον ανεμο.
Ελικες τρυφεροι τα μαλλια σου
μαυροι με τρυφερο εφηβαιο.
Δροσερα χειλη γελανε
το γλυκο ανοιγμα
των ελαφρων πελματων.
Ροδινη φωνη για ροδινη πτυχη.
Ωραια φυλλα που ερχονται
οπως μου ερχεσαι ανοιχτος ηχος.

Όνομα κλεισμένο πτυχη ανοιχτή
της απλας που τελειωνεις
αυτη η λυγεραδα.

Ελα, ερχεται
κι εχω ερθει.
Λαμπουν σιωπη τα ματια σου
τα χειλη σου ανοιγουν το πραγμα
ασπρη πετρα και μαυρο ελαφρο
χειλη της αληθειας που γινεσαι σωμα
ανοιγμα τ' ονομα σου
γλυκο λαμπρο μαυρο.
Χειλακια μαλακα χειλακια ανοιγουν
χειλακια με λενε χειλακια με κλεινουν
να η ζωη
που ονομαζεις.

Μαυρο ανοιχτο
στην κλεισμενη μεγαλη απλα
και στην παλαμη μου.

3

Ουρανος οστρακων και θαλασσα
ματια μου και παλαμη μου
μ τ' ωραιο σχημα
που με ειναι.
Οστρακο αιδιοιο.
Ελαφραινεται αυτη η ζωη
ομορφαινεις
οπως η γραμμη μου δημιουργει.
Γινεσαι αυτη η γυναικα.

Αναστημα κι αναστημα μου.
Κινεισαι

οπως τα κυματα
κι ακινητουν οι πετρες.
Σχημα ωραιο αιδοιου
που μ' αναγνωριζει
η γνωση μου η γλυκα μου.
Να ειμαι ή να κανω; Υπαρχω.
Ετσι ζω. Γελας.
Γέλα αιδοιο αιδοια.
Γαλανα και υγρα
Ως αναστημα γυναικας γυμνοτητας
μαυρη γλυκα της απλας ροης
με τ'ονειρο πραγμα.
Μορφη των μορφων κι ολη σωμα
της σωματικοτητας
που μου ανοιγει πτυχη
να την ολοκληρωνω.
Γυναικα οστρακων σε τρεφομαι
νερο ν' αφηνεις να ειναι ο κοσμος.
Αιδοιος κοσμοςκοσμος αιδοιου.
Σε αιδουμαι με εισαι.

Μορφη ελαφρη γραμμη
γινεσαι οι ωρες αυτη η στιγμη
αυτο το κοριτσακι
δροσερο φορεμα.
Τα ματια σου και το μαυρο σου.
Αυτη η ζωη η θεση
εσυ
για εγω.

2008

ΤΕΛΙΚΑ;

Τα ονειρα τα πραγματα
ονειρεμενα πραγματα πραγματικα ονειρα
ειναι αυτος ο κοσμος ελευθερος
ως την πνοη αυτης της ζωης
με το ραμφος του πουλιου το κυμα το ελαφρο
συννεφο
που με λουζει δροσερο νερο
λαμπρες ελευθερες σταλες
γελιο της πλασης.
Ονειρο αρχη αρχη ονειρο
ονειρευεται ο κοσμος αυτη τη σταλα
που ονειρο δεν εχει.

Σταλαζομαι φως παρουσιας
ονειρο αληθειας αληθεια ονειρου
κοσμικη γευση
στην απλα της αποδοχης
δεκτος.
Χαιρομαι τον κοσμο
αναπνοη αναμιλημα αναλόγο
ανειπωτα ειπωμενα μου
αναπνεομαι ανειπωμα
της απλας απλος
σταλα αληθεια αστερια
χερια της πραγματικοτητας
χειρονομιας της ωραια χερια ζωης
ζω παρων.

Αισθηματα οραματα αστερια
αναερες ιριδες γραμμες αναγνωρισης
αναγνωριζομαι ονειρο παρουσιας
παρουσια αυτου του ονειρου πραγμα
ειμαι η γευση του πραγματικου ονειρου
ονειρευτος μου.

Ενα τυχαιο πραγμα λογος αισθημα
στην εισπνοη μου εκπνοη
της στιγμης αναπνοης μου
με την παυση μου του ελευθερου ανεμου
που ιριδεζει κυματιζει την τυχη
στη ζωη του ονειρου
τυχαια ζωη στην ωραια τυχη του ονειρου
γινομαι αυτο που ειναι αληθεια
πραγμα λογος αισθημα
η αληθεια του ονειρου τ' ονειρο της αληθειας

Το αισθημα χαϊδευει τη γραμμη των βουνων
φουσαι κυλαει το νερο
αισθανεται αισθημα αναπνοη
της κινησης της αισθησης
πνεεται λεγεται λογος ζωη
πνεουν μονα γυμνα πλεγμενα
αισθηματα νοηματα της αληθειας που τα λεει
με λεει αισθημα ελευθερο
και λαμψη το λεω
γαληνιος της γαληνιας αισθησης
αισθητος μου.

Α πουλακι της ζωης
ματακια αισθημα πτηση
αγαπη του χωματος του νερου του ανεμου
αναπνεουμε την ιδια πνοη ως την ωραια πεταλουδα
που λαμπει χρωματα της αληθειας μας
πουλακι τρυφερο της ζωης
ολοκληρο παρον
ως την αφη τη ροη την πτηση
πετα μου αυτη η ελευθερια
ρεε μου αυτη η αληθεια
να σ' αγγιζω με την πνοη του ανεμου
σ' αυτο τ' ονειρο της ζωης τη ζωη του ονειρου

που εισαι αυτο το πουλακι
πραγματικο λαλημα
ελευθερη λαμψη.

Το θαυμα της ζωης
το θαυμα της αληθειας
το θαυμα αυτης της απλοτητας
το πραγμα αυτης της υλης
αυτου του σωματος του θαυματος του πραγματος
χερια με τις ριζες ποδια με το χωμα
ματια με τα κλαδια της πτησης
της πλευσης στη ροη
ροη θαυματος πραγματος
αυτης της αληθειας απλοτητας
και απλά υπαρχω.

Μια ελαφρη κινηση με την πετρα
και παει η ζωη μενει η πετρα
μια γλυκια ροη και κυλαει η πετρα
για την πνοη του ανεμου
σβηνεται η πετρα φως
λαμπει γραμμη απ' τη ζωη χωρις ζωη
ανεμιζεται η υπαρξη ελευθερη
γαληνη της ανυπαρξιας
που λεγεται κοσμος της υπαρξης
σιωπη της ασπρης πετρας
ελαφρη κινηση της ζωης
ολης της υπαρξης ανυπαρξιας
γερνει το λουλουδακι παρουσια.

Γειρε χορταρι γειρε πουλι γειρε αστερι
γερνω ελαφρα
λαμπει το γερμα αληθεια.

Απ' τη ζωη στο αζωο ωραια

αφηνω το απο και το προς
γι' αυτο το εδω
που
ετσι
ελευθερα
ονομαζεται πραγματικοτητα
οχι απο μονο του
ετσι απο μενα
ν' αποφασιζεται ο κοσμος παρουσια.

Οπως αποφασιζεται αυτο το ποιημα
τωρα εδω
ετσι η αισθηση λεγεται αισθηματα
κι η πνοη νοηματα
κι αποφασιζονται τ' ανθρωπινα προσωπα μου
ολοιδια εγω
εδω τωρα
οπως αποφασιζεται η ζωη θανατος
με τη σκληρη πετρα της ανυπαρξιας
κι αποφασιζομαι
τωρα εδω εγω
γι' αυτον τον εισπνοη κοσμο
γι' αυτον τον εκπνοη κοσμο παλι
γι' αυτη τη σιωπη ονειρο
ειπνοη εκπνοη
της αποφασης.

Ο κοσμος ονειρο δεν ειναι
εχει ζωη
τ' ονειρο εχει κοσμο
κι εχει ζωη
κι η ζωη εχει κοσμο κι ονειρο
και μενα
του κοσμου και του ονειρου
κοσμικον κι ονειρεμενον.

Ο νους κανει τα λογια
τα λογια κανουν το νου
στην πνοη ανασα αναπνοη της αναπνοης
που αλλαζει κυλαει προς τον εαυτο της
ολοκληρωση του οικειου τιποτα
κυλανε αλλαζουν τα λογια προς τον ηχο της σιωπης
ολοκληρωνονται λογια νους
ελευθερια της ιριδας της παρουσιας
του τιποτα αυτου εαυτου
αυτου του ποιηματος.

Μενουν οι πετρες μενουν οι λεξεις
αναπνεουν τα νοηματα
κυλανε τα κυματα
στα λογια της ζωης
αλλαζουν οι λεξεις της αναπνοης αλλαζουν οι πετρες
της πνοης
αλλαζει η ζωη με το αζωο το αζωο με τη ζωη
η πνοη με την αναπνοη η αναπνοη με τη ζωη
αυτης της μονης λεξης πραγμα κοσμος
αλλαζει η αλλαγη ως το αναλλαχτο
της πετρας λεξης πριν την αλλαγη
του νερου πριν απ' το κυμα
εμενα πριν απο εγω
πριν απο αυτην την ωραια οικειοτητα
πραγματικοτητα.

Η ζωη αναπνει
εγω
στο γυμνο ανεμο
ολα τα εσυ
του εγω της οικειοτητας
που γραφει το χερι μου ποιημα
εξω απ' τη ζωη

στην απλα του ανεμου
οπου ανεμιζει το χορταρι
χωρις εγω εσυ
μονο του ολου αυτου του ολου
της οικειοτητας παρουσιας.

Η ζωη ειναι της ζωης
δικη της ολοκληρη
μορφες της ολης μορφης
που ομορφαινει κοσμος
ως το λουλουδι και την πετρα
η ζωη ειναι η στιγμη ο καιρος της
καιρια αληθεια της πραγματικοτητας
το προσωπο της μορφης
που αισθανεται την αισθηση του αισθητου
να αυτοαισθανεται
κινηση κι ακινησια
η ζωη ειναι αυτου του εαυτου
που οικειωνεται παρουσια
τωρα αυτοαισθανομενη
κοσμος
η ζωη ειναι μια ζωη
για ολα.

Ο,τι ειναι γινεται
ειναι γινεται η παρουσια
οπως παρουσιαζομαι
αναπνοη συναισθηση κινηση
αυτη η αναερη γραμμη αυτη η γραφη
που παρουσιαζεται νεα
στην παρουσια
και γινεται αυτό τοπαρον
τωρα.

Λοιπον βρισκομαι εδω

ζωντανος και παρων
αυτοθεωμενος θεατης
πραγματικος οπως ολα
νοητος νοουμενος απ' όλα
που ξερω μη ξεροντας και ωραια μαθαινοντας
παρων εδω τωρα απων εκει
ζωντανος αυτο το παντα
γυμνος του.

Το γατακι καθεται κοντα μου
πραγματικα
το κοιταζω πραγματικα
οπως τον ηλιο και τη ζωη μου
το γατακι ειναι πραγματικο
καθως η πραγματικοτητα με κοιταζει
το γατακι ειναι κοντα μου
ετσι ζω
με την απλα πετρα στην παλαμη μου
ολα ειναι αληθινα
και ζω της πραγματικοτητας.

Σταλα σταλα σταλαζει η ζωη
να γινεται να ξεγινεται το νερο
στη μεγαλη θαλασσα του χωματος
της απλας των αστρων
σταλα σταλα λαμπει η ζωη
ν' αφηνει αυτη τη στιγμη
της ολης στιγμης αυτου του ενός κοσμου
μία για ενα
ετσι εμενα
να γινομαι να ξεγινομαι
αυτο το μονο ψρον.

Αυτη η γυμνη λεξη
για ολη τη γυμνη γλωσσα

που γινεται εδω
μαυρη στο λευκο
απο τη δημιουργο παλαμη μου
γραφη στο χαρτι
γυμνη της ζωης
ως τη λεξη που δημιουργει
και τη γλωσσα που λαμπεται
η γυμνη λευκοτητα.

Ο κοσμος κανει ο,τι θελει
και γινεται οπως ειναι
να λει ο λογος οπως ειναι
να γινεται ο,τι θελει
θεληση απ' το τιποτα τιποτα θεληση
αυτη η θεληση που γινεται μονο ο,τι γινεται να ειναι
αυτο το ειναι γινεται θεληση
που ωραια ζω ζωη παρουσια
πραγματικη παλαμη πραγματικη πετρα
της θελησης ελευθερης να μη θελει
οπως με θελει.

Ασπρες γραμμες του ανεμου της αναπνοης
γλυφες γραμμες της ασπρης πετρας
που ονομαζει την οντοτητα στην παλαμη μου
ιριδες αισθησης γραμμες της αμμου
γραφες της γλωσσας μου
να με βρισκει ορθωμενον ανθρωπο
στη γλυκα της λαλιας του πουλιου
της αυγης του φωτος που γελαει
μεγαλος ωραιος ηλιος
για ολα τ' αστρα του παντα της αναπνοης μου
του ελευθερου ανεμου
της πνοης της γραφης της γραμμης αυτου του
νοηματος
που ποιειται ποιητικο μου.

Ποιούμενες ποιημένες μορφές του αμορφου
σχηματα του τιποτα
λογια λεξεις νοηματα νοουμενα κυλουμενα
αισθηση της εικονας που με εικονιζει υπαρκτον
ποιουμενη ποιηση του αποιητου
ενωπιον μου ενωπιος τους
ενωπιος τους εδω
ενωπιον.

Η τερψη να κανω να γινεται το πραγματικο
η αφη της πετρας η θεα της γυμνοτητας
τα ματια με ματια με το πουλι
το νοημα αναπνοη ποση
το πνευμα του πνεοντος ανενου μου
τι τερψη η πραγματικη του πραγματικου
τι πραγματικο η τερψη
που μου ανεμιζεται πνοη
πνευμα ελευθερια.

Τι γινονται οι πραξεις τα αισθηματα τα νοηματα
χανονται ωραια στη διαφανεια αυτης της
πραγματικοτητας
που τ' αφηνει να υπαρχουν
ετσι πεταει το πουλι φυτρωνει ανεμιζει το χορταρι
περναι αερακι η ζωη μου
εικονας της μιας ωραιας εικονας
που εικονιζεται μονη της
ως αυτο το λευκο χαλικι της γυμνοτητας της παλαμης
μου.

Η πραγματικοτητα ο θεος
αφου θεος πραγματικοτητα
με νου αισθημα
σ' αυτη τη νεοτητα της υπαρξης

αυτης της οντοτητας
που ειμαι
αντιλαμπη της ανυπαρξιας της
θεος δημιουργια δημιουργια θεος
απ' το πριν ως το μετα
της αντιλαμπης
που λαμπει ματια μου να κοιταζεται
γραφη να γινεται
ζωη θεος θεος ζωη
να ζει ολο το παντα ολα τα παντα
στο χωμα της αφης στο νερο της ζωης
το πραγμα θεος στη θεϊκη απλα
που την απλωνεται παρουσια
παρουσια θεος ως την αθανασια της απουσιας
αυτη η ωραια φαιδρη τερψη
γλυκια οικειοτητα.

Οσα λεω γινονται μενουν
στην απλα του ηλιου και των αστρων
γραμματα της γραφης.

Βλεπω τα βουνα το βλεμμα ειναι βουνα
οπως υψωνονται της παλαμης
για την απαλοτητα του συννεφου
με την αφη του χωματος για το νερο
που κυλαι βλεμμα ν' αλλαζει
φυτρο και καρπος πουλι και πτηση
κοιταζω που ειναι και ειναι
απαλοτητα ψυχης και γλυκα ζωης
αυτης που με κοιταζεται
μεγαλα ωραια βουνα της τελειοτητας
με το χαλικι της παλαμης μου
παρουσια και αφη και ειναι.

Γλυκο το αερακι παιρνει το τωρα

το πριν και το μετα
και με το βλεμμα μου πριν μετα και τωρα
γυμνη οραση της ασπρης πετρας
της νεοτητας του παιδιου
πριν ν' αρχισουν οταν αρχιζουν οταν θ' αρχισουν όλα
ασπρη πετρα πριν εγω και βλεμμα
στο μονο
την παρουσια.

Κυμα πριν κυμα τωρα κυμα μετα
κυματα των ολων κυματων
που μεκοιταζουν αυτο και ολα
θαλασσα νερο
που χυνεται κι ερχεται του κοσμου
κυματα του κυματος.

Ενα βημα ζωη
και να
στο νησι
αυτης της ωραιας ανυπαρξιας
οπου εγινε αναστημα για βηματα.

Ο ποθος η λαχταρα του εσυ
χορταρι πετρα ωραια κορη
που γινεται και ειμαι εγω
πραγματικοτητα
τι ωραια ν' αφηνει
χορταρι πετρα ωραια κορη
πραξη γεγονος κοσμικο
αυτη η τερψη αυτοαναγνωρισης.

Η πετρα τραγουδι η πλευση πουλι
το αισθημα νοημα η γευση πραγμα
το καθε τι ολα ολα το καθε τι
αυτο που με κοιταζει και το κοιταζω

πραγματικοτητα αυτο εαυτο
αυτος ο εαυτος.

Πεταλουδα πνοη γυμνη
πνεουμενη πετουμενη το εδω τωρα
παιζεις ζωη την παρουσια
της ωραιας ανυπαρξιας
που γυμνωνεται πραγματικοτητα.

Περναω την πετρα βημα
βρεχομαι στο νερο σωμα
περναω το νερο ματια
απλωνομαι άπλα ψυχη
περναω τ' αστερια νους
γευομαι κοσμος ουσια
περναω το περασμα αισθηση
εχω φτασει αφιξη
εδω
παρων.

Με κοιταζει το νοημα
μου γελαει γαληνια
εικονα του κοσμου
απεναντι.

Ερχεται αυτο αγαπη
η δημιουργια ερχομος
και ειμαι φτασμενος
γνωμενος γεννημενος
αγαπημενος
της αγαπης αρχης της αρχης
ω αγαπημενη
αισθηση μου δημιουργια
της αφης του πραγματος ψυχη
αερακι της ευτυχιας του κοσμου

αγαπημενη πνοη αναπνοη
ολων αυτων που ειναι
αγαπη της αγαπης
η ωραια πετρα κι η γλυκια απορια
η φρεσκια γνωση και το αναερο αιθημα
η ομορφη πραγματικοτητα
το τελειο εσυ γυναικα
η τερψη αυτη της αγαπης
σωμα και δυναμη πραγματωσης
αυτο που μ' αγαπαει οπως σ' αγαπαω
αυτης της δημιουργιας
μ' ολανοιχτα τα φτερα του πουλιου
ελευθερη τη ροη του νερου
γλυκια λευκοτητα του πνευματος
να πιανω να γινεται να γινεται να πιανω
αφη και λογος
της αγαπης για τον κοσμο
και σ' αλλους ετσι κοσμους ωραιους
φρεσκαδα αγαπη
αγαπημενη γυναικα ζωη
της ζωης της δημιουργιας
γαληνη αγαπημενη
αγαπη αγαπη μου.

Δημιουργουνται ωραια μπροστα
οπως λευκαινονται νους
και γλυκια αισθηση
δημιουργουμαι μπροστα στα πραγματα
οπως λαμπει το νερο
ροη
δημιουργειται η δημιουργια αγαπη
που με τοποθετει
παροντα απεναντι στην παρουμενια
το πραγμα α το πραγμα
εγω α εγω

α αγαπη πραγμα εγω
αγαπημενη της πραγματικοτητας
αγαπημενη μου ως αυτη τη ζωη
που εισαι παρουςα.

Ε
που ειναι τα πραγματα
κι αναπνεω αφη
ομως
γαληνια
απεξω νιωθω
σαν τον κοσμο
που περιμενα.

Ονειρο συννεφο
πανω στον οριζοντα
του υπνου ξυπνου
αναλαμπη της αντιληψης
αφηνεται ανεμος αναγνωρισης
στη φρεσκια αναπνοη μου
εξυπνα να ονειρευεται.

Η βεβαιοτητα μ'αγγιζει την αγγιζω
αφη νους
απλωνεται ωραια
και τα τραγουδαει ολα
γαληνια.

Μιλω με το ποιημα μου
να φυγει ελευθερο
μ' ολη τη σιωπη
ετσι να ζω.

Τ'ονομα μου μ'ονομαζει
οπου κι αν ειμαι κι αν δεν ειμαι

φωνη και γραφη κι αισθηση
τ' ονομα μου ονομαζεται απ' τον ανεμο
που αναπνεω και πνεει πνευμα
δημιουργια και παρουσια
η ηδυτητα της αγαπης
που μ' ονομαζει πατερα και γιο,
γλυκο εσυ της οντοτητας
ανωνυμη γυναικα
μπροστα πισω στον κοσμο
παρουσια του ονοματος μου
ανωνυμη
οπως το καθε τι της οντοτητας
ειμαι πραγματικα ανωνυμος
γι' αυτο το κοσμικο ονομα
τ' ονομα μου ονομαζει κι ονομαζεται
στην παρουσια της γυμνοτητας
γυμνη παρουσια
εσυ ως εγω
η πετρα κι η παλαμη μου
γλυκια αγαπη.

Βρεχει στον κοσμο και στο τιποτα του
κυλανε απεξω ποταμι
αυτο το νερο
απωνεται θαλασσα
ως εδω της γυνμνης παρουσιας

Τ' αστρα λαμπουν
τωρα το τωρα
ο κοσμος μοναχος του
μοναχος μου.

Περναω
ο κοσμος μενει
συναντιομαστε

παντα κοσμικοι
νεα.

Ομορφια του αντικειμενου
γλυκα της υπαρξης
που με πραγματοποιει
αντικειμενικα
και δημιουργουμαι οπως δημιουργω
αντικειμενικα γυμνα
αυτης της παρουσιας
αντικειμενικη εικονα
του ωραιου εικονισμου.

Ο,τι ερχεται και ειμαι παλι
και γινεται ψυχη αισθηση
και ψυχωνομαι αναγνωρισμενος εαυτος
ο,τι ερχεται και φευγει
πιο γυμνα απο παρον
πιο καλα απο υπαρξη
ο,τι φευγει κι ερχεται
πιο γυμνα απο απον
πιο καλα απο ανυπαρξια
ο,τι ερχομαι φευγω γυμνα φευγω ερχομαι
να
εδω.

Η μορφη σου η αφη σου η ανυπαρξια σου
μορφη αυτης της ανθρωπιας μας
απ' ολους με ολους για ολα
ειναι αυτο το εγω τωρα ζωη
της επαφης ως την ανυπαρξια
που μ' εφαπτει απ' ολα με ολα για ολα
και εφαπτεται μ' αυτο που την περιμενει
οπως την περιμενω εγω εαυτος σου
εγω για εσυ

απ' αυτο με αυτο γι'αυτο
ελευθερα.

Αισθηματα νοηματα
λευκα νοηματα αισθημενα
λευκα κοιταγμενα ειναι πιο αληθινα απο πραγματικα
η αληθεια μονη κι ωραια
οπως ειμαι ολολευκος
να γραφομαι ζωη γραφη
σ' αυτη την απλα
ποιηση.

Η τερψη ειναι ωραια
και μονη απο ναι κι οχι
ετσι κι αλλιως
ζωη θανατο
εγω κι εσυ
πεταει μονη της
ελευθερη κι απ' αυτη την παραβολη του πουλιου
κι απο τερψη ελευθερη
η τερψη ειναι αυτο και μονο
αιθρία.

Η αγαπη γινεται απο μονη της
οπως ολα
ειναι μονη κι ωραια
οπως ολα
πραγματικη για ολα τα πραγματικα
και πραγματωνεται εσυ κι εγω
οπως ολα ειναι αγαπημενα
ειναι η αγαπη απ' ολο το δεν ειναι
υπαρχει ολοκληρα της ανυπαρξιας
μονη αγαπη.

Ερχεται η ζωη στα φυλλα στα νερα

φευγει η ζωη με τα νερα με τα φυλλα
χαρουμενα πουλια γλυκιες πεταλουδες
μαλακα πουπουλα γερα χερια
ανμοιγματα της αναπνοης
να ερχεται να φευγει ο ανεμος
ολη αυτη η παρουσια στιγμη
μονο με μενα
ενα εαυτος.

Λεω που ειναι ειναι που λεω
κυκλος
ολα παροντα ολα ειπωμενα
αθανασια
κοιται η πετρα το λογο μου ο λογος μου την πετρα
κυκλος.

Λοιπον
παρων του κοσμου παρων ο κοσμος
λαμπει η ζωη λαμπει η πετρα
μιλαω λαμπερα μιλαει η λαμψη.

Το ανυπαρκτο ονειρο εχει μορφη
σκεψη πραγμα απο μονη της
μπορει να γινει η να μη γινει τιποτα και καθε τι
εμενα η κανενα αυτο το ενα
αυτη η πραγματωση
η να το ποθω η να με πραγματωνει
αυτο που θελω η με θελει
αθελητη θεληση
αγαπη αυτου του κοσμου εαυτου
αποφασιζεται υπαρκτο
της αχνης αναερης ανυπαρκτης μορφης
μορφη ποιημενη ομορφια
γυμνη παρουσια.

Γι' αυτο αυτο γι' αυτο εκεινο
τι γλυκα το σβηνω αναπνοη μου
αφεση μου
σ' αυτη τη θεα που με θεαται ωραια
αισθητα πραγματικα κι ολα ιδια
πραγματωση μου.

Δυνατο αισθημα που διαλαμπεις τα πραγματα
και πραγματοποιεισαι νους
αισθημα που σου αναγνωριζομαι παρων
αισθημα που αφηνεις ωραια τον κοσμο
αισθημα αισθηματα γυμνη δυναμη
που αγαπας δημιουργια το καθε τι
σε αισθανομαι εσυ με αισθηση εγω
αυτοαισθανεται
ακραια και ωραια και νεα
πραγματικα.

Αισθηση εαυτου δυνατη και ωραια εγω
πραγματικο μ' ολο τον κοσμο
που κυλαει το νερο ανεμιζει πνοη
αισθηση παρουμε για ολη την απουσια
πραγματοποιητικη
λαμπει γαληνια αγαπη
που ζω.

Τι ωραιο το αλλο απο μενα εγω απ' το αλλο
και ολη η παρουμε αυτη που κοιταζεται
αλλο κι εγω ιδιο
πραγματικοτητα μονη παρουμε κι απουσια
οπως μου ανοιγει και κλεινει τα ματια
πνοη κι αναπνοη
απ' τη ζωη ως τ' ονειρο
απ' τ' ονειρο ως τη σιωπη
σιωπη εγω το αλλο το αλλο εγω

σιωπη μονη
που με σωπαινεις παρουσια
ως τη γραμμη τη γραφη και το λογο
που τα λεγεται ολα.

Η πράξη λαμπει προσωπικη κινηση
στην αγαπη της πραγματικοτητας
κοσμικο εργο.

Λιγη η οραση λιγη η ακοη
λιγη η αισθηση
λιγη η γευση τωνπραγματων λιγος ο νους
λιγος εγω απο μενα
λιγος ο κοσμος απο αυτο
που τερπομαι ολοκληρο παρουσια
αυτο ειναι πιο πολυ απο εγω
λαμπει πιο πολυ απο μενα
σταλα.

Τι γλυκια τι ωραια η γλωσσα
τι καλα που το λεει
πως κι αλλη γλωσσα αλλα ωραια
γινανε γινονται θα γινουν
σταλα μια σταλα αλλιωτικη και ιδια
να ειναι τα λογια αλλα και αυτα
να λενε αυτα κι αλλα
που λεγονται δε λεγονται
γινονται δε γινονται
ειναι δεν ειναι
αυτη η ελευθερια.

Ε
και που ολα τα ξερω ολα τα ειμαι
τι
ελευθερα τα πουλια κυλαει το νερο

ειναι ολα ολοκληρα ολοκληρωτικα.

ε
και να
λεω λαμψη.

Λογια αλογα ηχοι τυχαιοι γραφη σκορπια
της γραμμης του ηχου του λογου
μορφες της μορφης ελευθεριας.

Πνοες αναπνοες αισθησεις
που γινονται ν' αναγνωριζονται
σ' αυτη τη ζωη των πραγματων
που φυσαι ο αερας
πνοες αναπνοες αναγνωρισης
και μενω παρων
μπροστα στην απουσια
που αναγνωριζει την παρουσια
με την αιθρια της αισθησης.
Λαμπερα ολα κρυσταλλινα
τελικη αναγνωριση
πραγματικοτητα της αφης
κοιταζω και στρεφω
αποφασισμενος
κι ας υπαρχω.

Ειναι μονο αυτο η στιγμή
μονο αυτο η πραγματικοτητα
που την εχει στιγμή
μα η στιγμή λαμπει
λαμπει η πραγματικοτητα
οπως βλεπουν τα ματια μου
ν' ανεμιζεται η στιγμή η πραγματικοτητα
σταλα στη σταλα
νερο της απλας

και στρεφομαι απ' τη στιγμή απ' την πραγματικοτητα
στη λαμψη που με λαμπει
μονον για ολα
μονο.

Ουτε θανατος ουτε αθανασια
η ζωη για ολα
χορταρι πουλι η ομορφια σου
με τη στιγμή πετρα
ν' αντιλαμπει θανατο κι αθανασια
ματια της ζωης το πραγμα του κοσμουσζζαζ
να γινεται οραση γυμνη
η μονη μία ολοκληρη λαμπερη στιγμή
της ωραιας γυμνοτητας.

Γυμνη τερψη ζωης
η παρουσια σου πανω στοιδιο χωμα
η απουσια σου πανω στο αδελφο χωμα
η ανυπαρξια σου πανω στο ένα χωμα
στο ενα ιδιο πραγμα των αστρων
που σβηνεται γινεται τερψη γευσης
μονη της
ως τη ζωη.

Να μιλω να λεω πειραζει τα πραγματα
πειραζει την αναπνοη μου
να γραφω στη λευκη αγνοτητα ταραζει τη φυση μου
πειραζει την πνοη μου
οπως ορθωνομαι αναστημα
καταματα στην αρμονια
ετσι
σωπαινω ολοκληρος
λευκαινω γραφη και μιλημα
μορφη πραγμα στο πραγμα του κοσμου
η πραγματικοτητα της αγνοτητας.

Απ' το τιποτα στο καθε τι κοσμος
πως ποιος τι
λουλουδακι μου
ειμαι σ' αυτο παρων
αυτη η τι πραγματικοτητα
αυτο το τι ολο εγω
αυτη η ματαιοτητα στη λαμπροτητα
λουλουδακι μου
αυτο το κοιταγμα εαυτου
αυτη η ματαιη ερωτηση αρνηση
αυτη η ματαιη κι οποια αλλη λεξη
λουλουδακι μου
αυτη η ματαιη ματαιοτητα
νους λευκος
γυμνη κινηση
λουλουδακι μου λουλουδι λουλουδακι μου.

Η πετρα υπαρχει κι εγω ζω
αυτο ειναι η αληθεια
απο μενα απ' την πετρα
για το λογο της αληθειας
στο εγω χαραζω γραμμες
για γραμματα του κοσμου
για την αληθεια του λογου
απ' το τιποτα στα όλα
γραμμη της ελευθεριας
που αγαπαει τηνπετρα και μενα
κοσμο.

Υψος του πραγματος
βαρος της υπαρξης στη γλυκια γαληνη
πετανε ελευθερα πουλια λογια ανειπωτα
αυτης της τερψης που λαμπει

ετοιμη πραγματικοτητα πριν απ' τηνπαλαμη μου
χαϊδευω ενα πλανωμενο πουπουλο
ελευθερο απο ποντοτητα.

Η τερψη η εκσταση η απλη γευση
της θέας της πραγματωσης της πραξης
πνεει εικονίζει κανει το πραγμα
γενναι γλυκα τη ζωη αυτο το αναστημα
διπλα στο τρυφερο χορταρι και στην ελευθερη πτηση
ειναι μονη κι ωραια δημιουργια
κανει και γινεται
οπως αυτη η γλωσσα της αναπνοης με το πραγμα
γαληνια αποδοχη
γυμνη γευση ελευση.

Αισθηση που πραγματωνει αισθημα και πραγμα
αυτη τη διασταση αφη
και με γενναι εγω του ολα
αυτη η αισθηση αισθανεται γαληνια
ν' αφηνεται ν' αφηνει κοσμο κι αποδοχη του
ως την ωραια ελευθερη πραγματωση
του ποθου της οντοτητας
που με ποθει ποθουμαι ποθω.

Γιατι γινεσαι
λουλουδι μου
γιατι υπαρχεις
γιατι η υπαρξη
α δημιουργια του γιατι και του να
ετσι γιατι το γινωμα
ετσι εσυ το λουλουδι
ετσι αυτο το ετσι
αυτος ο κοσμος
λουλουδι ετσι
ετσι εγω.

Λοιπον
ετσι γιατι ο κοσμος
γιατι η δημιουργια
τι ειναι τι γινεται αυτο και κεινο
ετσι σ' αυτο το ετσι ζωη
λουλουδακι ψυχη λογος
η ελευθερη αντιληψη
ωραια τελειωση
αγαπη και κοσμος
αυτης της γαληνης
αυτο ζωη.

Ορθος με τα πραγματα του κοσμου στο κενο
του ωραιου μας τιποτα
να τελειωνεται να τελειωνει
μενω
να.

Ω
ελα ποιητη
φτανει
εφτασεξ
ακινητησε.

Λεω τρελα λογια της πνοης αυτης
του πραγματικου κοσμου
στην απλα υπαρξη της ανυπαρξιας
ελευθερη γραμμη
γραφη
γραμματα αγραμματα
ποιηση αποιση ηχου αντηχου
ως την απνοη πνοη
να κανω το ποιημα
να ειμαι αποιητος

χωρις ποιηση
ωραια τρελος.

Η πετρα τ' ονειρο απο τι
απο τι εγω που ρωταω
απο τι αυτου του απο τι ο θεος
της ωραιας ομορφιας πραγματικοτητας
απο τι αυτο το απο τι
αυτης της δημιουργικης γλωσσας αληθειας
γαληνη
τι αυτο το απο τι
λουλουδακι αρωμα φως της ζωης του πραγματος
τι αυτο το τι ερωτηση
γλυκια ιριδα ανεμου
που ανεμιζει την υπαρξη με την ανυπαρξια
τι θα πει τι
τι θα πει τι θα πει
λουλουδακι μου αφη
λαμψη μονη.

Η δυναμη μου με κανει
Λουλουδακι μου αφη
απο δυναμη.

Αυτος ο σπορος δεντρο κλαδια πρασινα φυλλα
λουλουδια αρωματα
πουλια τραγουδια
αυτος ο σπορος του ερωτα
παιδι της ολης ζωης
ο κοσμος ολος εγω γελιο παιχνιδι
δεντρο παιδι σπορος
σπορος δεντρο παιδι
κι αναμεσα αυτό το ωραιο τιποτα
αιθρια
της δημιουργιας

θεος αυτης της πραγματικοτητας
που βλεπω φως με βλεπει στα ματια σου
ε
ας κυλανε νερα αυτης αλαφραδας
ας φυσανε αερακι αυτης αφης
ρωταω παιχνιδι
παιζω ερωτηση
απο δω απο κει μεσα στη γαληνη.

Ε
και η θέα της πραγματικοτητας
αυτης της αληθειας
τι
και τι
αυτη η ερωτηση
η θέα μονο κοιταζει κοιταζω
κοιταζεται θεατη αθεατη
μονο ως την παρουσια.

Ερχεται περναι φευγει
ερχεται παλι μενει
ερχεται αυτο
ο ερχομος
χωρις αισθησεις αισθηση
χωρις ταυτοτητα παρουσια
χωρις ονομα ονοματοποια
χωρις εμενα ως εμενα
ερχεται οπως ειναι φερμενο.

Ονοματα του ηχου και της γραφης
πραγματοποια ονοματα
αυτης της ανωνυμης θελησης
που κανει τα ονοματα θεληματικα
ηχο και γραφη
ως την ανωνυμη θεληση

που θελεται ελευθερη
να μενει η πραγματικοτητα
οικεια και γυμνη.

Που ολα ειναι οπως ειναι
γινεται η δημιουργια
και ειναι οπως ειναι
μα ενα ξαφνικο εγω
κοιταζει αλλιως
να μην ξαφνιαζομαι.

Που ειναι ολα οπως ειναι
λαμπει
αυτοαντίληψη αυτοθεαση θέα θεος
νους αυτονοητος
αυτος ο εαυτος ενα
οπως κλαδακι αυτοϋπαρξη
αυτο το αυτοποιημα ποιημα
γυμνη ελευθερια.

Κοιταζω τα οντα τα γινομενα
κοιταζω που κοιταζω
κι ετσι γινονται ολα η γλωσσα αυτη
που λεει ο, τι θελει
δηλαδη αρχιζει το νεο νεο ειδος
νεο γινομενο νεο ον
ποιημα
της ελευθερης ποιησης.

Πραγματικα φανταστικα μνημονικα
ολα ειναι της ουσιας
που λαμπει νους γραμμιζεται εικονα
ρειει νερο στην αφη μου
γυμνη υλικη αυλη πραγματικοτητα
κι αληθεια αναληθεια

υπαρξη παρουσα η χαμενη
δυνατη η αδυνατη
με κοιταζει που αλλου κοιταζω
αυτο ειναι μονο του ως εμενα.

Η ζωη εχει πολλους δρομους
πολλες αναπνοες
με τα πραγματα πανω στα πραγματα
με τα κυματα της θαλασσας
κυμα ζωη ζωη κυμα
πανω στην πνοη της πανω στο θανατο της
πνοη θανατος θανατος απνοη
εχει πολλους τροπους η ζωη αυτης της ζωης
τροποι της ειναι ενα η ζωη
μονος τροπος αυτου του πραγματος
που λεω με το νου μου κοσμο.

Γραφω που μιλαω
ετσι που γραφεται ο ηχος του κυματος στον αμμο
κι η πνοη του ανεμου γραμμες των βουνων
αυτη η γραμμη γραφη της πραγματικοτητας
που κανει να μιλαω οπως αναπνεω
το μιλημα με δημιουργει οπως την αληθεια
και μενουν γυμνα το κυμα κι ο ανεμος
ελευθερα απο αληθινα
να με υγραινουν πνοη των πραγματων
να ρεομαι υγρες γυμνες γραμμες
ελευθερες απο κοσμο και μενα.

Τι θα πει εγινε γινεται θα γινει
ο κοσμος
τι θα πει κοσμος
κατι απ' το τιποτα τιποτα απ' το κατι
τι θα πει κατι τι θα πει τιποτα
αχ πουλακι μου

αχ λυγερο χορταρακι
α ευωδια λουλουδακι
τι θα πει να ρωταω
που ωραια υπαρχω
τι θα πει υπαρχω
γλυκια μου γαληνη
τι θα πει που σε βλεπω που σε ζω ομορφια μου
τι ωραιος ο νους αυτος που ωραια του σβηνηται
χωρις υπαρξη χωρις ανυπαρξια
ετσι λουλουδι χορταρακι πουλακι
ομορφια μου
αυτος εγω χωρις εμενα
χωρις γυμνοτητα
χωρις εγω
και να ολα αυτα.

Ολη η αισθηση ολη η γευση
ολη η μνημη ολη η θεληση
χωρις αντιληψη
μια ροη
ενα αφημα μου γυμνο γλυκο
τρυφερο
μεχρι το μισχο της οντοτητας
απο μονης της.

Πετρα σε κοιταζω μου κοιταζεται αντιληψη
νοηση με νοεισαι επικυρωση
υπαρξη με υπαρχεσαι ολοκληρωση
αντιληψη επικυρωση ολοκληρωση κενα λογια
που αφηνει η νερο ροη απεξω.

Ε
κι η ζωη μια απλα
που την περπατιεμαι και μ' αφηνει
που εγινε αισθησεις και νοηματα

αυτα τα αφηματα
ν' αφηνεται η απλα.

Αερακι γραμμη γραφη
γραφομαι γραφω
τοπραγμα.

Γυμνη πορεια του κουρου
στο γαλανο ονειρο
με κοιταζεται
ανθρωπο.

Τα ματια η παρουμεσια η παρουμεσια του κοσμου
στη γυμνη αγαπη
τα ματια σου αγαπημενη
μου ειπαν μου λενε οτι θα υπαρξω που υπηρξα
υπαρχω
κοιταζεται ωραιο η αγαπη κοσμος
αγαπημενη.

Η κινηση αρχιζει
του ανεμου η της ζωης
χορταρακι κι αυτο το αναστημα
πουλι ωραιο πετουμενο
η χαμηλο καθαρο νερο
αυτης της κινησης
που χωριζειπραγμα και νου
να υπαρχειπραγματικοτητα
γυμωνπραγματων
γυμνοτητα γαληνη
αυτης της αρχης
του τελους της τελειοτητας
αυτη η γραμμη γραφη κινηση
της γυμνης λευκοτητας.

Αυτη η αυτοσυνασθηση της υπαρξης
εγω αυτοσυνασθηση
να ειναι ολα δίπλα
υπαρκτο πραγμα της αυτοσυνασθησης τους.

Φωτιζει ο ηλιος τη ζωη μου
απ' τ' ονειρο των ολων αστρων της νυχτας
φως του μαυρου μαυρο του φωτος
ν' αφηνομαι υπαρξη κι ανυπαρξια
ως την αισθηση αυτης της ζωης
που αγαπαει τον ηλιο των αστρων ως το σκοταδι
αυτοσυνασθηση ολοκληρωσης
να λαμπει ελευθερα.

Μονο που ειναι ολα αυτα αγαπημενα ενα
μονο που αυτο το ενα ειναι αληθινο
που ωραια ελευθερα κι ολα κανενα
μονο που ολο ειναι ετσι πραγματικο
ειναι ετσι ολο ολα αλλιωτικα
και βγαζουν απο αυτη την οντοτητα
καθε τι αλλο κι ολα ιδια
οπως αυτη η αυτοσυνασθηση μου
αυτοσυνασθηση της αλλιωτικη
η μία αυτη αυτοσυνασθηση
της ευτυχισμενης σκορπιας αληθειας
που με αληθευει.

Εζησα
με θυματα η πετρα κι ο ηλιος
ολο αυτο το παν αστρα
το πουλακι που λαλαει παρον
απο κλαδακι σε κλαδακι της οντοτητας
ζω αυτη η παρουσια
θα ζω η ζωη οπως εζησα
της πραγματικοτητας.

Ολη η αντίληψη πραγματικότητα
η πραγματικότητα φουσαει αντίληψη
αερακι ελευθερο μου.

Λουλουδακι μου
γυμνη ωραιότητα απ' τον κοσμο
που ερχεται
αφη της παλαμης μου.

Πραξη γυμνη
ν' αγγιζεται το γεγονος
αγγιγμα
οπως το νερο αγγιζει το χωμα
πραξη γεγονος και γεγονος πραξη
να γινεται να γινομαι να κανω
τη λασπη δημιουργια
γυμνοτητα παρουσια.

Ολα απ' το τιποτα
τιποτα απ' ολα
λογια δημιουργικα
κι ενα λουλουδακι
να λενε να λεγονται
να ολοκληρωνονται γυμνα
τιποτα απ' ολα
ολα απ' το τιποτα
η ωραια μου αυτοθεωρηση
αυτη η αυτοθεαση
που αφηνει τα λογια να την αφηνουν
που την αφηνονται λογια να τ' αφηνει
αυτη γυμνη πραγματικότητα
και το λουλουδακι.

Ωραια η πραγματικότητα ο,τι κι αν ειναι

μα τι λει
τι λεγεται
τι γινεται
οπως γινεται λεγεται αρωμα το λουλουδακι
κι εγω ζωη η θανατος
αυτη η παρουσια
τι ειναι λοιπον η πραγματικοτητα
που πραγματοποιει την παρουσια
με κοιταζει την κοιταζω
ε
ας λαμπει το κοιταγμα.

Νοητα κι ανοητα μεγαλωνει το φυλλο
πρασινιζει τρυφερο το νου μου
γαληνιο με το σχημα του
που με αποκαθιστα
ελευθερον μ' ολες τις μοσχοβολιες του κοσμου
γαληνιον εαυτο φυλλο κι ο,τι να ' ναι
γυμνον.

Πώς ολα εναρμονιζονται την τελειοτητα
συμπληρωματικα ολοκληρωτικα
κυκλος ελαχιστος μεγιστος
του ετσι γι' αυτο
κι ολοκληρωνεται ο κοσμος σπορος ο σπορος κοσμος
χωμα και νερο θανατος κι αθανασια
υπαρξη κι ανυπαρξια
κυκλος τελειωσης τελους
να κυλαει ελευθερος εξω το εξω
πετρα στην απλα πετρα η απλα
μπροστα στη μεγαλη παλαμη της δημιουργιας
θεος αυτης της παλαμης χειρονομιας
του κυκλου γραμμης γραφης μηδεν τιποτα όλα
θεος θεληση ετσι
οπως αυτο το ελευθερο ποιημα

σπορος λουλουδακι.

Η θεληση ειναι παρουσία
πετρα η ποθος
ή νεα δημιουργια
πραγματος η προσωπου
μια πραγματοποιηση
παρουσια θεληση
το γεγονος που παιρνει η ζωη
και με ζει
και ζω απο πετρα ως αισθημα
η θεληση αυτη πραγμα
το πραγμα αυτη η θεληση
θεληση ολη η γυμνοτητα
αφη του πραγματος
πραγματικη αφη.

Ενα ανανευμα ενα ανανοημα
και η δημιουργια του προσωπου της παρουσιας
εγω η κοιταγμα εμενα
ενα ανανοημα ενα ανανευμα
μια κατανοηση
αναπνοη γι' αλλη αναπνοη απο αλλη αναπνοη
ενα ανανευμα ανανοηση νοημα
νευμα ολο αυτο
κι ο κοσμος παει ωραιος
ν' αναπνεω σιωπη

Ε
κι απ' τη ζωη εξω
ειναι ο κοσμος ωραιος
υπαρχει πραγματικος κι αυτο το εξω
κοσμος κι εξω
αυτό το χερι της πραγματικοτητας
χερι κινηση.

Η παρουσία
εγώ ή εσύ
μόνο παρουσία.

Αγαπημενή
γυμνή γραμμή της γυμνοτητας του σώματος
που γράφει τον κίονα ναο
την πέτρα τη ρυτίδα του νερού την ιδίδα
τ' όνομα σου ουσία του κόσμου
που ρέει γλυκά την πραγματώση
την πραγματικότητα μου
γλυκιά γραμμή της γυμνοτητας της παρουσίας
που ονομαζεί την απουσία
βωραία γραμμή αυτής της γραφής
γράφω ο,τι να 'ναι κι ο,τι δεν είναι
κι η αγάπη γράφει αγαπάει την ανυπαρξία
αυτή η ποίηση.

Όνειρο που έρχεσαι απ' τα όνειρα
κι έρχεσαι από εκεί που θα γυρίσω
όνειρο δημιουργία από τη δημιουργικότητα
που ρεεται σχηματίζεται νιώθεται
γιαμονμο του από μόνο του
όνειρο ελεύθερο από μένα
μνημη η ληθη
μόνο γευση γυμνοτητας
ως την καθαρή αυτοσυναισθηση
που υπάρχει την ανυπαρξία
για την ελεύθερη υπαρξη
μονη της από μονη της
όνειρο με ονομαζεις
με ονοματα μονα τους από μονα τους
όπως είμαι εδώ στον κόσμο της ολοκληρωσης
ζωη μονη της από μονη της

ετσι εγω κοσμος ονειρεμενος
μονος του απο μονος του
ονειρο πραγματικο απ' το ελευθερο ονειρο
του ελευθερου ονειρου
ονειρο ψυχη της ονειροπολησης
ονειρο μονο του απο μονο του
του μονου του απο μονου του ονειρου.

Γινεται ο,τι να 'ναι,
κανω ο,τι να 'ναι
γι' αυτο
μια γραμμη
μια κινηση
και ολα καλα.

Αισθηματα αυτα πραγματα εκεινα
λογοι και νοηματα
σταλες υγρατητας ιριδες λαμψης
και να εγω να ειμαι και να ειναι
νοημα κι ανανοημα
στην αναγκαιοτητα του κοσμου
που υπαρχει οπως δεν υπαρχει
δεν υπαρχει οπως υπαρχει
για υπαρξη αισθηματων πραγματων
για την ανυπαρξια λογων νοηματων
αυτη η πιστοποιηση που μ' επιβαλλει
οπως επιβαλλεται
κι οπως σταλες ιριδιζει
βρεχει λαμπει
τι
απο το τι της ανυπαρξιας υπαρξης ζωη
το τι απτη πετρα.

Λοιπον

δεν είναι ζήτημα ύπαρξη ανυπαρξία
κοσμος η ακοσμος
ζωη η αθανασια
είναι μονο αναγκαστικοτητα
ολο το μεσα και το εξω
που θα πει
λεει
κυκλος που κυλαει
ελευθερα
να.

Πιστευω και είναι
λεω και γίνεται
κοντα στην πετρα
μακρια απ' αστερι
ο,τι θελω θελεται
ο,τι θελεται θελω
αισθημα η νοημα αναερα
οπως αυτη η αναπνοη νεου αερα
που αναπνεω κοσμικος για ακοσμος
ακοσμος παρων και κοσμικος απων
της ελευθερης θελησης που θελεται απο μονη της
για είναι δεν είναι γίνεται δε γίνεται
αυτο το εγω της ωραιας ελευθεριας
που λαμπεται κοσμος λαμπει τιποτα.

Πραγματικος κοσμος ονειρο
κι ονειρευομαι ελευθερα
παρων της απουσιας πραγμα
και απων της παρουσιας αναπνοη
ζωη ονειρο εγω.

Η πετρα δε με ξερει
γιατι να με ξερει
τι θα πει ξερω

που η πέτρα είναι ολοκαθάρη
τι θα πει πέτρα
που όλα είναι ένα ένα το ίδιο
τι θα πει αυτό και κείνο
αυτά τα ονόματα
αυτό τ' όνομα μου
που αποφασίζει ένα κόσμο και μένα
τι θα πει να ρωτάω
αφού να
είναι όλα τελειωτικά όπως είναι
και κυλάνε ωραία το ένα στο άλλο
να όπως οι σταλές που λαμπούν
αυτά τα αισθήματα
που είναι πιο πολύ από όπως είναι
α ωραία ερώτηση κόσμος
που ωραία μπορώ να μην την κάνω
ένα
δεν την κάνω
ολοκλήρος.

Πάλμος της γραφής
πραγμα νους
από παν για παν
αυτό το αγνώστο υπαρκτό συμπαν
γνωστό από μόνο του
η γραμμή
που να
γραφεται
παλλεται
πάλμος μου από κόσμο
γραμμή πάλμος
με ζει και το ζω
κοσμική ζωή
με την αγαπή της οντοτητας
του πάλμου της γραμμής

πετρα και χορταρακι και καθε εγω
η στιγμη παλμος γραμμη
που τη γραφω αυτο το θελω που θελει
που θελεται
να ειναι αυτη η απο μονη της γραμμη
ποιητικη.

Ειμαι εδω της ζωης απ' τα δικα της
απτος της πετρας
συναισθητος της αισθησης
ενα ονομα παρουσιας
γι' αυτον κι εκεινον
αυτου και του αλλου
ενα ονομα ολων των ονοματων
που αφηνει η ωραια μονη εικονα της οντοτητας
και δημιουργειται στιγμη
ειμαι η στιγμη της παρουσιας
λαμψη του νου
γι' αυτο που ειναι να λεμε λεμε να ειναι
ολοκληρωμενος της ολης στιγμης κοσμος
το ονομα πραγμα
που σβηνει λαμψη λαμπει σβησιμο
γυμνη στιγμη
ευδαιμονια μονη.

Λοιπον
ουτε αρχη ουτε τελος
ουτε πριν ουτε μετα
ουτε τωρα
στιγη στικτη
να ειναι ο κοσμος ελευθερος
απο αυτο το ελευθερο χερι
του ελευθερου ποιηματος
της γλυκιας αγαπης.

Όλα τα ονοματα πραγματα
επικοινωνιουν ενα
που κυλαει ελευθερα
χωρις εικονα
η ελευθερια μου.

Ο κοσμος ειναι η αθανασια
οπως πινω το νερο
και γινεται το γεγονος
ειναι η αθανασια παρουσια
που γινεται κι αναγνωριζεται
σταλα η σταλαγμος
αναγνωριζεται και γινεται
αισθηση η πραγμα
οπως χτυπητα υπαρχει η πετρα
λαμποντας την ανυπαρξια παρουσια
κι ο θανατος ειναι της αθανασιας
να φαινεται ν' αφηνεται στην απλα της
οπως υπαρχει αυτης της υπαρξης
που πνειει χαρη η πεταλουδα
αισθηση κι αναγνωριση
πραγματικη αθανασια
οπως με παιρνει το νερο
κανε το γεγονος το γινωμα
ο κοσμος αναγνωριζεται παρων
στο ολοκληρωτικο και μονο παρον
γυμνο απο τιποτα.

Ανοιγω και κλεινω την αισθηση
οπως μ' εχει και δε μ' εχει ο κιοσμος
αυτη η παρουσια
κλεινω κι ανοιγω τονου
οπως ειμαι και δεν ειμαι αυτης της αισθησης
ζωη η θανατος
ελευση κι αναχωρηση της παρουσιας

μ' αυτον η χωρις αυτον τον κοσμο
κι ωραια γινεται ξεγινεται αυτη η υπαρξη
μ' αυτο το γυμνο η με τα ολα εγω
παρθενο η δημιουργικο
ανακλαστικο ανακλημενο του ολου
γαληνιο.

Το κυμα υγραινει σβηνει τις αισθησεις
τα κυματα σβηνουν τα ωραια σχηματα του νου
το νερο λαμπει γαλανη αληθεια
μονη της απο μονη της υγρη
ειμαι αναγνωριση υγροτητα που κυλαι
ελευθερο ποταμι
ολων των κυματων.

Αγαπαω τα ωραια κυματα
μ' αγαπανε ωραια
κι ατελειωτα ως την αρχη μου
υγροτητα παρουσιας
και κυματιζουν ελευθερα
λαμψη νερου αναγνωριση.

Βγαζειπραγματα η θαλασσα
κυματαπραγματωσης
οκειοτητα της αγαπης.

Τα κυματα φερνουν τη ζωη
αληθινα και γαληνια
τα κυματα αφηνουν τη ζωη
τρυφερα κι ωραια
τα κυματα παιρνοιουν τη ζωη
οπως τα περναι το πουλι
ωραια τρυφερα
κι αληθινα γαληνια
κυματα ζωη ζωη κυματα

να πεταει το πουλι ελευθερα
με την άπλα αγαπημενη θαλασσα.

Ένα κυμα για ολα
και μ' αγγίζει πιο απο ζωη πιο απο θανατος
πιο απ' αυτην κι απ' αυτην την ανωνυμη αισθηση
πιο πολυ απ' την αναγνωριση του
μια ωραια ελευθερια
να ειναι ο κοσμος ολοκληρος
καινα πεταει απεξω του
πουλι πανω απ' τα κυματα.

Ωραια εγκαταλειπομαι στην απλα
να γινει ο,τι θελει ο,τι να 'ναι
ο,τι γινεται
ωραια εγκαταλειψη να εχω γινει να γινομαι
ν' απλωνομαι
να υπαρχει αυτο το αμμουδακι ολη η αληθεια μου
ωραια εγκαταλειψη τιποτα
ν' ανεμιζει η απλα φορεμα σωματος
της αγαπης παρουσιας
ωραια εγκαταλειψη της εγκαταλειψης
να με φτανει να ειμαι ζωη
με την ινα του ανεμου
τις ιριδες γραμμες της αμμου
και της παρουσιας παλαμης μου.

Ερχονται
πραγμα γεγονος αισθηση σκεψη
μ' αυτον το γνωστο κοσμο
ο ερχομος με κοιταζει
ειναι αυτο το απεξω
που δημιουργει το πραγμα το γεγονος την αισθηση
τη σκεψη
που αφηνει αποοφασισμενο τον κοσμο

ειναι ο ερχομος σ' εμενα εδω εμενα
αυτό το ξενο το αλλο το μονο γνωστο
η τερψη που ερχεται γλυκια γραμμη της υπαρξης
αυτος ο ερχομος οντοτητα
να γινεται το τιποτα κατι
αναγνωρισμενη παρουσια
που με πραγματοποιει
να πραγματοποιω την αναμονη
να ερχεται.

Αφεση ζωη
πραξη και ονειρο γευση και πραγμα
η γλυκια γραμμη της αισθησης που γραφει την πετρα
και την πτηση του πουλιου
ενα πνευμα αναπνοη ανεμος
που αναπνει το σωμα λυγαει το χορταρι ακουμπιεται
το πραγμα
ανανοειται ο νους υποκειμενο αντικειμενου
υποκειμενικη αντικειμενικη ζωη
ζωη πραγμα και ονειρο
σ' ονειρευομαι πραγματικα
με πραγματοποιεις ονειρικα
ω εγω
να πνεεις πνεω ελευθερη λαμψη αυτοαναγνωρισης.

Η εικονα ζωης και πραγματων
Προβαλλεται
προστα απ' τη γαληνη της θεας μου
αληθινη και ωραια
και ωραια νιωθω αληθινος
και γαληνιος
θα δημιουργησω.

Αυτη η ορμη που μ'ονομαζει εμλεει παρουσια
αποφασιζει τη δημιουργια

και κρατω την πετρα ζωη και θανατο
παρουσια
αυτη η ορμη
υπαρχει ανωνυμια
και ειναι αυτη.

Ξερω τη γνωση
η γνωση με ξερει
πετρα γαληνια απο εαυτο και ονομα
ανθιζοντας λουλουδι
μυρωνοντας αρωμα
γνωση αερακι
να κανει το τωρα.
Αυτο μιλω.

Η μορφη περιστερι
οντοτητα οραση οραμα
μορφη που μ'ομορφαινει πραγματικοτητα
νατο ερχεται φευγει ειναι
γαληνευει αληθεια
μπορει να ειναι πτηση ή αφη
αισθημα ή γευση αναπνοη ή αγαπη
αιθρια της υπαρξης
να γινεται η γλυκια γραμμη
της δημιουργιας
οπως εγω το περιστερι το περιστερι εγω
αυτης της παρουσας ολοκληρωσης
κοσμος περιστερι η περιστερι κοσμος
η μοναχη της αισθηση
που τ' αγαπαει τ' φηνει και ειαι οα
αυτων που ειαι το μοναχο του περιστερι
ο μοναχος μου μοναχο του εγω.

Το ποιημα μενει φευγει
οπως το κυμα

το κυμα ερχεται φευγει
οπως το ποιημα
αυτο το ερχεται φευγει
φευγει ερχεται
ειναι το ποιημα το κυμα
οπως ερχομαι φευγω
φευγω ερχομαι
παρων το πραγμα
πραγματικο η απραγματοποιητο
αίθρια παρουσια

Ερχεται αισθηση το ζωντανο
ερχεται αισθηση το πραγμα
ερχεται αισθηση η αισθηση
α ζωη
α πραγμα
ειμαι η τερψη της πραγματωσης
να παιρνω ελευθερα την αιθρια.

Η θεληση θεληση μου
η θεληση μυο θεληση
γλύκα μοναχή
δημιουργει αναδημιουργει τα πραγματα
αισθηση της θελησης μου
αυτοπραγματωση
λοιπον η θεληση σου θεληση μου
η θεληση μου θεληση σου
η θεληση ελευθερη
αυτοπραγματωνεται.

Οραση οραμα ωραια
να το πραγμα πραγματικο
υλικο αντικειμενο
αφημενο αγαπημενο
ωραια θεαση

αυτοθεαμα αυτοπραγματωση.

Η αληθεια μου μιλαει
εαυτος
της μιλω πραγματικοτητα
η αληθεια μιλαει μονη της.

Ωραιο πεταλουδα πετας πανω απ' την απλα
θαλασσα βουνα αστερια
το λυγερο χορταρακι
αρωμα λογος γεγονος
κυκλωνοντας τον κυκλο
της ωραιοις ολοκληρωσης της αληθειας
γλυκα πετρα και ζωη
ανανοηση αναπλαση αναπεταγμα
οπως λεγομαι
να γινεται ο κοσμος
να το χορταρακι
να ο λογος
α ωραιο πεταλούδα ποιηση
που γινεσαι μονη σου ολο το τιποτα
να πεταει η πεταλούδα ελευθερη.

Λοιπον αυτη η αντιληψη γευση
αναπαλμος ζωη γλυκας
να ειναι αυτο το εγω
για μενα για την πετρα για το χορταρακι
που ωραιο μοιραζονται πραγματα
εγω αντιλαμβανομενα
αυτη η αντιληψη ολοκληρωνεται
να υπαρχει αυτο το ωραιο απο μονο του ολο
της αιθριας του απο μονου του λογου.

Αιθρία μου γαληνη μου

πιο απο εγω πιο απο ζωη πιο απο υπαρξη
ολη αυτη η αντιληψη
που κυλιεται ελευθερη
η ελευθερια.

Ετσι λοιπον
γλυκια πετρα ωραιο γυναικα γλυκια
γλυκα της ζωης της γευσης πριν και τωρα και μετα
ετσι χορταρακι
στο κοιταγμα στην αφη
σ' αυτη την ωραιοπραγματωση
που υπαρξη μας αφηνει
να βλεπουμε ν' αγγιζουμε
να ειμαστε ετσι
απο μονη της για μονη της
γι' αυτα τα ωραιο αγαπημενα ολα
να η πετρα ωραιο γλυκια γυναικα
που γενναι να γινεται μονη της
αυτη η ασπρη στιγμη.

Ειμαι οραση οραμα ωραιο
ολη η αληθεια
ως την ωραιοπραγματικοτητα
και ξερω με ξερει
γνωση απολυτη κι ωραιο
ειμαι ολη η γλυκια η ομορφοια της οντοτητας
ειμαι που μπορει να ειναι
γλυκια μου πετρα γυμνη στερεη εγω
αναπαλμικα.

Η πραξη το γεγονος
μ' ολοκληρωνει
και κοιταζομαι
εγω εσυ αυτη
ενα σου γλυκια γαληνη.

Απ' την ανασα στη γραφη
η στερεοτητα της αφης
να παιζει τη γραμμη φωνη
για τ' ονειρο της ζωης
απ' τη στρογγυλη στερεοτητα της αρχης
ως τη λαμψη του προσωπου
που με κοιταζει γλυκια παρουσια
εαυτο της ολοκληρωσης
γυμνοτητα ως την ωραιοτητα
γυμνη γραμμη αναπνοη γραφη
αυτου του απο μονου του χεριου
της ολοκληρωμενης αφης.

Η πετρα κυλαει το χρονο ελευθερη
στερη κι ολοκαθαρη
οπως η αναπνη με γυμνωνει ζωη
που ειναι ολα οπως ειναι
γλυκια αισθηση της ολοκληρωμενης παρουσιας
ζωη της πετρας ελευθερη πετρα της ζωης
κυλουμενη τη μονη ακινησια
ως την αγαπη που ονομαζεται πραγματικοτητα
οπως πραγματοποιειται εγω κι εσυ
και αφη της πετρας.

Λευκοι κιονες της ζωης μου
μαρμαρικη παρουσια του ωραιου ανθρωπου
που αφηνει την ψυχη πεταλούδα
χρωματα στη λευκοτητα της γυμνοτητας
ελαφροτητα αισθηματων και πραγματων
πνοη αναερη μαρμαρου
μου αφηνεται αφη της αιωνιοτητας
αναερη γαληνη.

Λευκη πετρα της γαληνης
αισθηση τον κοσμου
ακινητη απ' ολα
αφημενη γαληνη.

Γεννιεται το κυμα νεο κι ωραιο
ωραιο τα ματια μου γινονται
η ωραιοτητα ειναι να γινονται ολα
πραγμα ζωη και ζωη πραγμα
κι αλλο νεα κυρα ωραιο κι άλλο κυμα
ειμαι νεος.

Α φρεσκαδα παρον
σ' αυτα τα ματια της παρουσιας
σ' αυτη την παλαμη της πραγματικοτητας
φρεσκαδα φως ωραιο αερακι της ζωης
αφη των ολων
κοιταζομαι αγγιζομαι
αφεση της λαμψης.

Με κοιτας ελαφρη πεταλουδα πετας
αναερη αερικη κινηση
χρωματα φτερα της αφης
κι εγω τα λεω
να ειναι ν' αφηνομαι
αναπνοη πνοη αερικη
αφη ψυχη πεταλουδα.

Ωραιο πεταλουδα πετας πανω απ' την απλα
θαλασσα βουνα αστερια
το λυγερο χορταρακι
αρωμα λογος γεγονος
κυκλωνοντας τον κυκλο
της ωραιας ολοκληρωσης της αληθειας
γλύκα πετρα και ζωη

ανανοηση αναπλαση αναπεταγμα
οπως λεγομαι
να γινεται ο κοσμος
να το χορταρακι
να ο λογος
α ωραια πεταλουδα ποιηση
που γινεσαι μονη σου ολο το τιποτα
να πεταει η πεταλουδα ελευθερη.

Λοιπον αυτη η αντιληψη γευση
αναπαλμος ζωη γλυκας
να ειναι αυτο το εγω
για μενα για την πετρα για το χορταρακι
που ωραια μοιραζονταιπραγματα
εγω αντιλαμβανομενα
αυτη η αντιληψη ολοκληρωνεται
να υπαρχει αυτο το ωραιο απο μονο του ολο
της αιθριας του απο μονου του λογου.

Αιθρία μου γαληνη μου
πιο απο εγω πιο απο ζωη πιο απο υπαρξη
ολη αυτη η αντιληψη
που κυλιεται ελευθερη
η ελευθερια.

Ετσι λοιπον
γλυκια πετρα ωραια γυναικα γλυκια
γλυκα της ζωης της γευσης πριν και τωρα και μετα
ετσι χορταρακι
στο κοιταγμα στην αφη
σ' αυτη την ωραια πραγματωση
που υπαρξη μας αφηνει
να βλεπουμε ν' αγγιζουμε
να ειμαστε ετσι
απο μονη της για μονη της

γι' αυτα τα ωραια αγαπημενα ολα
να η πετρα ωραια γλυκια γυναικα
που γενναιει να γινεται μονη της
αυτη η ασπρη στιγμη.

Πετα πουλι τον οριζοντα
που απλωνεται αληθεια μου
ζωη με τα πραγματα με τα πραγματα θανατος
οπως η πετρα κι ο νους ιδια υαρχιων
πετρα εγω ζωη θανατος ενα
πουλι
αυτο που πεταει οραση οραμα μου ωραια.

Τι ωραια που καθε τι ειναι ολο του ολου
κι ειναι ττου ολου αλλο το καθε τι
πουλι και πετρα
πραγμα και αισθηση
ωραια
ζωη και θανατος
υπαρξη
αυτη η πετρα του ολου
και ωραια μονος.

Να η ελευση στη ζωη
να η οδος απο πριν ως μετα
με το πραγμα του κοσμου
αναμεσα
να η παρουσια απ' την ανυπαρξια
στην οδο της αναμονης
του πριν ως το τωρα για τα μετα
να η ζωη να το πραγμα
αυτο εσυ που με κοιτας γυμνοτητα
του πραγματικου τιποτα
και σε λεω αγαπη
αυτης της ολοκληρωσης θεος

οπως το πετραδακι της αληθειας
που σ' αγγιζει αυτος ο εγω του ανθρωπου σου
θεωμενος θεωμενος
αυτο το να
που με θεαται θεος
αφη αφεση.

Η ζωη η πετρα
οντοτητα
το ελευθερο νερο
κι ο λογος ανεμος
λαμπουν αναγνωριση της αληθειας
που ονομαζει τον κοσμο
να λεγεται
κι ετσι τον λεω
παρων της οντοτητας
απων της παρουσιας
γαλανη γαληνη
λυγερο χορταρακι

Η χειρονομια
απο μενα σε σενα
η ανθρωποσυνη
θερμη της ανωνυμιας ζωης
αρχιζει αυτον το λογο
να γινεται ο κοσμος
παρουσια κι αληθεια
μ' ολη την ανυπαρξια αγαπημενη
και αφη χειρονομια.

Μιλαω με την πετρα
οντοτητα
για την ανυπαρξια
υλικά και άυλα
και τιποτα τετιο

μιλαω αμιλητα κι ωραια
το γενετικο τραγουδι.

Οντοτητες του ανεμου του νου
της ψυχης
ψυχες ζωης της αζωιας
αναλαμπες της αληθειας
της ιδιας αυτης πραγματικοτητας
ης στερεας πετρας
και της λαμπερης ιριδας
ιριδιζει η οντοτητα
ελευθερη κι ωραια.

Η διαθεση μου η θαλασσα ο νους μου ο ανεμος
και πλεει ο κοσμος ελευθερος
στην απλα γλυκα του τιποτα
που αναγνωριζεται μονο του
αυτη η παρουσια
ζω που ειναι ολα αυτα
ειναι ολα αυτα που ζω
αυτο το εγω της υπαρξης
τα γλυκα κυματα της οντοτητας
λύγα χορταρακι πέτα πουλακι
ολα ειναι ωραια δικα τους
αυτο το δικο εγω
να γινεται ο κοσμος ελευθερα
ο,τι θελει ο,τι να 'ναι
να
θαλασσινα κυματα του ανεμου
θανατος της οντοτητας πνοη της αθανασιας
που γινεται το εγω ο κοσμος
θεος αυτοθεωμενοις
ολανοιχτος τελειωμενοις
γραμμη ελευθερη.

Εναστρος ανεμος μ' εμπυχωνει
με γαλαζια αφη μυρωμενη
κι αναπνεω ψυχη κι αληθεια
τη γαλινη της απλας
ηρεμω λυγερο χορταρακι
με την αγαπημενη πετρα
γραμμενιο τη γραμμη της στερεοτητας
ελευθερος της λαμψης.

Κρεμεται ο καρπος
τροφη κι αισθηση
στρογγυλος της ζωης
για τον κοσμο αυτο
που με κανει
καρπος αληθεια
θρεψη αισθηση
αισθηση νοση
νωω νοουμαι καρπος
κρεμαμενος ελευθερος
της αληθειας κοσμος
για θρεψη αισθηση νοση
ενα
οπως ειμαι μονο ενας
του ενος μονου αυτου κοσμου
ενας του ενα
ελευθερος.

Πουλακι με κοιτας πουλακι μου
που γνονται όλα αισθηση ετσι
γνωση η αγαπη των ματιων μου
η αρχη γνωση γνωση το τελος
οπως ειμαστε οραση οραμα αληθειας
μαλακη σαν πουπουλο γλυκια σαν ψυχη
τι αγαπη που υπαρχουμε πουλακι πουλακι μου
κοιταζομαστε τα ολα γνωση

γνωση απο υπαρξη υπαρξη απο γνωση
υπαρκτη γνωση ζωικη υπαρξη
γνωση υπαρξη υπαρξη γνωση
αυτή η ματια μου ελευθερη κι ωραια.

Αυτο το γλυκο αισθημα που με ξεχωριζει
Α της οντοτηταςυτος ο ερωτας ηδονη που μ' αφηνει
αυτη η ετσι ζωη
ειναι της αληθειας της οντοτητας
πραγματικοτητα που αναγνωριζεται
πως ωραια υπαρχει
και της γελουν τα πραγματα
τη χαιρονται ωραιες μορφες τους
αττου του ενος μονου εαυτου
που μ' ονομαζει ελευθερον.

Εξεχει η χειρονομια απ'
τον κοσμο
ευτυχισμενη τον ειχνει
στο ρυθμο του
τον χαϊδευει
κι αφηνεται παλαμη της
ζωης.

Ο κοσμος με φερνει ο κοσμος με παιρνει
απο που για πού
παντου του κοσμου παντα κοσμος
φερμενα και παρμενα
της παρουσιας αυτου του εδω
στιγμη σπορο της οντοτητας
νοημα πραγμα λογος αληθεια
το ωραιο ενα
της γευσης της αισθησης της γνωσης
του προσωπου ως το απροσωπο
ελευθερη γραμμη

οντοτητα παρουσια απουσια
ως την υπαρξη
που κανει αυτο εκεινο κι εκεινο αυτο
το λογο πραγμα το πραγμα λογο
αλλο της μιας οντοτητας
και ειμαι φερμενος παρμενος
οπως ολα τα παρμενα φερμενα
πραγματικοτητα του κοσμου
που νιωθεται υπαρξη ως ανυπαρξια ανυπαρξια ως
υπαρξη
αισθηση γυμνη
της ωραιοτητας αναγνωρισης
αυτης της γαληνης.

Ο κοσμος με κανει ο κοσμος με σβηνει
τι ειμαι εγω
εγω του κοσμου
κοσμος εγω.

Ματια με ματια
και η πραξη το γεγονος γινεται
αναγνωριση
η δημιουργια ματιά
γλυκα τα πραγματωσης.

Ε
μια στιγμη ειναι ολα
και ολα ειναι μια στιγμη
το γυμνο τωρα.

Απεξω και μεσα κοιταει
δε ζει η ζωη μοναχα
ζωη κι αζωη ειναι η αληθεια
που αναπνει με τον ηλιο ως τ' αστρα
φυσαει η αναπνοη μου φως

δημιουργιας και γαληνης
αυτο το μεσα κι εξω της αληθειας
που με χαϊδευει αφη αγαπημενη
κι αφηνει το φως της ζωης
να λαμπει την παρουσια.

Η αληθεια ειναι να βλεπω
γνωση ειναι ν' ακουω
τιποτα ειναι να νιωθω
κι ειναι ολα ωραιο
ειμαι ωραιο.

Ε
που ειναι ολα οπως ειναι
καλα αφηνεται γινωμενος
και τι πω
που ειναι
αλλο απο να ειναι
τι να πω
που να μη λεγεται
να μην ειναι
δεν υπαρχει αλλο απο ειναι
λοιπον
ε
αυτη η πετρα
και εμαι καλα.

Λεγεται ο κοσμος αυτος ο λογος
Αφηνεται γινωμενος
αυτη η ωραιο ολοκληρωση
τωρα μπορω να εινμαι ελευθερος
η ζωη αυτη της αγαπης του
να υπαρχουν οι μορφες
και τα γλυκα τους αισθηματα
γενετικος ερωτας

κι ολο λεω λεγομενος.

Η γλυκα του ερωτα της αναγνωρισης
αυτη η αναγνωριση ζωη και γραφη
παλμικη γραμμη της τερψης
να υπαρχει ωραια ενας ερωτας κοσμος
οπως η σταλα σου υγρη αναγνωριση
που με πραγματοποιεισαι
ως το εγω και το εσυ
γλυκια γυμνοτητα
αυτη η αναγνωριση
πνεει ελευθερη.

Ο ανεμος νοημα ξαναρχεται
να κανει την αποδοχη του
στην αφη του νου μου
που πνεει αναπνοη
αυτονοηση του κοσμου
να μην κατανοειται
να τον εννω να μ' εννοι
νοημα ανεμος
δροσια αιθριας
στα λυγερα χορταρια της αληθειας
που με πραγματοποιει
κατανοηση εαυτου
ερχομαι της πραγματικοτητας
πραγματωση της αποδοχης της.

Αυθυπαρκτη πετρα
του αυθυπαρκτου κοσμου
αυτης της γλωσσας του
της αυθυπαρκτης αυτονοητης
που εννω λεω ανοητος
αυτονοητος αυθυπαρκτος

αυτης της παρουσιας

ΕΡΑΣΤΗΣ

1

η σταλα

Αυτο το ταξίδι στην απλα της αιωνιοτητας
απ' το τιποτα στο τιποτα μια σταλα απ' τις σταλες
που ονομαζω ζωη
κοιταζεται λαμψη αναγνωριση
πετρα αισθημα ανανοηση
γλυκια γευση εαυτου
ελευθερου να ταξιδευει
αιθριος της αιθριας
ματια της παρουσιας
οραση της οντοτητας.
Ακολουθω τη γευση μου
αναπνοη και κινηση
με το πρασινο του χορταριου και το φως των αστρων
πορεια αυτης της ακινησιας της υπαρξης
που ονομαζω αιωνα να ειμαι αιωνιος.
Τριβεται η πετρα περναι το νερο
λευκαινει ο ανεμος πουλι πετουμενο
νους αφημενος
αφηνομαι τρυφερα με το χυμο του φυλλου
ως τον καρπο της παρουσιας
να λυνεται η αιωνιοτητα ελευθερη
σταλες οντοτητας
να τη λουζομαι φως ελευθερο
οπως ημουνα και δε θα ειμαι
οπως ειμαι λαμψη της ζωης.
Ψηλο μετωπο και αληθεια
υπαρχω αιωνιοτητα της στιγμης
αυτο το ταξίδι της ζωης
μια σταλα στις στιγμες
στιγμες αιωνιοτητες σταλες
της μιας σταλας στιγμης

το ενα οπως κανενα
η στιγμη οπως τιποτα
τιποτα οπως στιγμη
στιγμη στο ψηλο μετωπο.
Μ' αναγνωριζει ο ανεμος
ο εαυτος με ζει
με παιρνει η πετρα
γαληνια λευκοτητα
αναγνωριζεται η αναγνωριση
μεχρι να το λει
ταξιδι
δεν ημουνα οπως ειμαι δε θα ειμαι
αυτο το ταξιδι
της απλας αληθειας.
Προσωπο της αρχης προσωπο του τελους
προσωπο της παρουσιας
κοιταζεις αυτον το νου αυτης της ζωης
που σε κοιταζει πετρα και νερο
ονειρο και απαλλαγη
προσωπο του απροσωπου που με ποιει
παρουσια μου
ολα παλι αυτης της ζωης που παλλεται
λαμψη αναγνωριση
και λαμπει η στιγμη σταλα στιγμη χαλικι στιγμη
αστικτη
ελα οπως εχεις ερθει και θα ερχεσαι
προσωπο μου για ολα
στην αφη αυτη της ολοκληρωσης του κοσμου
που λεγεται και ειναι λεγομαι και ειμαι
ελα θεος θεας εαυτου
να λαμπει η ζωη αληθεια
οπως η αληθινη στιγμη ολων των στιγμων
η σταλα για σταλες
αυτη η ζωη που ζω για ολα
θεα θεου ελευθερη

ωραια αφημενος.

2

η ζωη

Ακινησια
σιωπη
ελευθερια ταξιδι κοσμος
αυτης της αναπνοης
αυτης της παυσης
αυτης της παρουσιας.
Ταξιδι ακινησια σιωπη ελευθερια.

Αυτη η ωραιότητα
και η γυμνη πετρα
γραμμη γευσης
γεγονος γλύκα
γυναικα αυτη του εγω
στιγμη εξω μου γυναικα.
Ταξιδευε, γλύκα, μορφες
λαμπε γελα γεννα
να γινομαι απο τη σταλα
απο τη σταλα σταλα τιποτα ως τη σταλα παντα
ταξιδευε την πραγματικοτητα ωραιότητα
γυμνοτητα της ακινησιας σιωπης ελευθεριας
ταξιδευε το ταξιδι
τάξε μου αυτο που εχει ταχτει
εγω λαμψη
το προσωπο μας
αγαπη τελειωνουσα
αυτη η στιγμη.

Η σταλα στιγμη της αγαπης

ω η γυμνοτητα
ω η ωραιοτητα
ω η ελευθερια
ωραιο τον εξω εγω εσυ
η αναγνωριση αναγνωρισης μου
τι ωραιο τελειωτικο τελος
για την ελευθερια
τα πραγματα αισθηματα προσωπα
η δικαιοση της οντοτητας
και το ταξιδι της ζωης
πραξη αναγνωριση.
Απο πραγμα σε πραγμα
απο πραξη σε πραξη
απο αισθηση σε αισθηση
ελευθερια απο ελευθερια
σταλα ελευθερη
το μεσα εξω το εξω μεσα
α τι γλυκο η πραγματικοτητα
θεος εσυ της θεας
θεατης του εγω εσυ
θεαμα εσυ εγω
θεοτητα προσωπο του απροσωπου
προσωπικος θεος θεατης
αγαπη λαμψη της σταλα
ελευθερη.

Πορευου, η αγαπη,
τον κοσμο γι' αλλο κοσμο
αλλη παρουσια
χωρις ακινησια χωρις σιωπη
ελευθερια της ελευθεριας
χωρις παρουσια
ή ανυπαρξια
πορευου η αγαπη πορεια
πορευου η αγαπη πορος

πορευου, η αγαπη, αυτο το εδω
ανοιχτη στιγμη σταλαχτη σταλα
το γλυκο κενο του ολου τιποτα
που ζω πορεια στην απλα.

Λοιπον
ενας πατερας μια μανα ενα εγω
γεννηθηκα
αχ, κλαδακι μου,
που ανθιζεις αρωμα φως
με το χωμα αυτο
που ανοιγει το θαυμα το σπορο
τραγουδι της ζωης
τραγουδουν τη ζωη τα κυματα
η πετρα το χορταρι τ' ωραιο πουλι
μορφες της παρουσιας
με το προσωπο της πνοης
ο ανεμος μ' ονομαζει αναστημα
νου και αληθεια
αχ, κλαδακι μου,
πως η ζωη
ετσι μια και ωραιο
ενα ταξιδι αληθειας
για μια πραγματικοτητα
κι ας γεννηθηκα
που ολο γινομαι και ξεγινομαι
ζωη αζωοτητα
πνοη και απνοια
σιωπη και μιλημα
η ελευθερη γραμμη
της μορφης για πραγματικοτητα
για εγω προσωπο
απ' τη γλυκια μου απροσωπη σταλα
κυμα των κυματων.
Γεννηθηκα

ετσι η ζωη
απ' το πουθενα στο παντου
απ' το παντου στο πουθενα
ειμαι δεν ειμαι πουθενα παντου
αυτο το θεωμενο εαυτο προσωπο
προσωπο εαυτος εαυτος προσωπο
το απο μονο το αυτο.
Αυτη η γλυκα του προσωπου.

Τα προσωπα της ζωης μου
αχ, πατερα μου μανα μου
που παρουσια πιο πολυ απο οντοτητα
με γεννηθηκατε αυτη η ανθρωποσυνη
του αναστηματος της ζωης με τα πρασινα φυλλα
αγαπη του χωματος που κυλαι με το νερο,
σας ζω με ζειτε ζει αυτο
που τραγουδαει πραγματικοτητα
ερωτας της ζωης και της πετρας
του νερου αληθεια
που λαμπει τα προσωπα του ανθρωπου
των ωραιων μου ανθρωπων
που με πραγματοποιουνται.
Ωραιο χορταρι λυγερο του αερα
ωραιε λευκε κιονα
μαρμαρινη ορθοτητα
στερεο τιποτα της μορφης
εκει το χορταρι σε σενα η αφη
ακουμπημα του ερωτα της αληθειας
της αληθειας ερωτα
που με γεννηθηκε προσωπο της αγαπης
γαληνιο και ωραιο των ολων πραγματων
αγαπημενος.
Αγαπηθηκα
μορφη αγαπημενη αυτης της πραγματικοτητας
ωραια μορφη ζωης αζωοτητας

αφη της πετρας και αρωμα ολου του τιποτα
τιποτα γλυκα της αγαπης
που αφηνεται ωραιο και μονο
ολα τα ωραιο και μονα
γυμνοτητα
παρουσια γυναικα
της γεννησης που με γεννησε γενναι
γεννιεται προσωπα και πραγματα
πετρες ωραιες ωραιοι ανθρωποι
φιλο αναστημα αγαπημενα προσωπα
γευσεις οντοτητας του προσωπου
και ωραιο προσωπα γυμνοτητας της γυναικας
γευσεις της γλυκας της γεννησης
που γεννιουνται γινονται με γεννανε
η ωραιοτητα της πραγματικοτητας
αναπνοη της αληθειας.
Φιλοτητα γυμνοτητα
του πραγματικου προσωπου.
Αισθηματα προσωπα
ολα αλλιωτικα κι ολα ιδια
το ιδιο αυτης της ζωης ολο αλλιωτικο
της μορφης πραγματικοτητας
ολα αλλα κι ολα για εγω
κι ολα ιδια κι αλλα εγω
ολα αυτα τα εγω του ολου
ολο αυτο το εγω
πετρα και χορταρι
αφη της αληθειας γλυκα της αγαπης
ειμαι αγαπημενος του ερωτα
εραστης της αγαπης
θεατης θεωμενος και ωραιο
ο ενας το ενα ολο
ετσι γεννημενος της ζωης
ζω του ολου των ολων
αυρα ιριδα χορταρακι

στερεα πετρα του μονου
αυτου εγω.

Αγαλματα ανθρωπινα λευκα
ωραια της αγαπης
σαρκα μαρμαρου
θεικου της αληθειας
αληθινα της θεοτητας
ονοματα της πραγματικοτητας
ο φιλος και η φιλη
η φιλοτητα της ωραιοτητας της ζωης
με το αζωο ωραια
ιστορια μαρμαρου
μορφη και γλυφη
κιονας γλυφες γραμμη
μαρμαρικη ιστοριας της ανθρωποσυνης
γυμνοτητα φιλοτητα
η λευκη ωραιοτητα.
Ακινητει το μαρμαρο.

Μιλω με τις μορφες της αφης του μαρμαρου
σωματα της ζωης
αναστηματα της φιλοτητας
φιλικος λογος
και αναγνωριζομαι
η μορφη της αληθειας
θεατης θεωμενος
θεασικος
θωπεια της θεοτητας
θαυμαστος θαυμαστης
εραστης της πραγματικοτητας
εγω.

Μιλω με τις μορφες της γυμνης γεννησης
ο εραστης γεννημενος
για τη γεννηση της ηδυτητας δημιουργιας

ποιητης της γυμνοτητας γυναικας
γενος γονη
γεννηση
η θέα
θεασικος θεατης θεωμενος
της λευκης θεοτητας
μαρμαρο αφης
θεοτητα της πραγματικοτητας
λευκο αγαλμα της αληθειας ζωης λατρειας
ερωτικος εραστης της ολοτητας του προσωπου
του εγω των ολων θεου
θεατης θεωμενος,
Ακινητω αγαλμα.

3

η γλωσσα

Αυτα με τη γλωσσα μου
φωνη νοημα γραφη
μπροστα στο λευκο μαρμαρο
ηχος γλυφη της γραμμης
που ιριδιζει φευγαλεα φωτεινη
αφη του μαραρου και μενα
τρυφερος ερωτας του κοσμου
που λαμπει με λαμπει
γλωσσα παρουσια
που αισθανομαι μ' αισθανεται
ελευθερη αισθηση
εγω του μαρμαρου μαρμαρο του εγω
για την ωραια γυμνοτητα του ερωτα
αισθητο αισθανομενο πραγμα
πραγματικη πραγματωνομενη αισθηση
αισθηση πραγμα της γλωσσας

που φτανει γραφη του ηχου γραφη της γραμμης
γευση εαυτου αφη του αναπτου
εγω για μενα και ωραια για το καθε τι
γλυφη εγω απ' το αγλωσσο
αγλωσση εγω γλωσσα
που ωραια ονομαζεται κοσμος
και ολα τα ωραια υπαρκτα
της ζωης αζωοτητας
της ωραιας της γυμνοτητας
αγλωσση γλωσσα γλυκα του ερωτα
που ειμαι γλωσσικη αγλωσσια εραστης αυτης
της υπαρξης

που ωραια με γινεται και γλωσσα
μου γινεται
γινεται
φωνη και αφη
η λευκοτητα μαρμαρο
η γλυκα αφη
γλωσσα αυτογλωσσικη δημιουργια
αυτοδημιουργικη γλωσσικη πετρα της αφης φωνης
λευκη γραμμη της γραφης
υλικη μορφη του αυλου
η ωραια γυμνοτητα γυναικα
οπως εγω σωμα της ανθρωποσυνης
αυτη η ωραια γεννηση της αυτοδημιουργιας
που λυγαι κλαδακι και μου γινεται γλυκα
με γινεται αισθηση αισθημα αισθητο
αυτο το αγλωσσο γλωσσικο εγω
που λαμπεται να ηλιος
παναστρια πανυπαρξια
παγκοσμιοτητα ως το αμμουδακι
αγαπη της υπαρξης τιποτα.
Γυμνωνομαι γλωσσικο αγαλμα
αναγαλλιαση της γαληνης.

Αυτα τα γλυκα γλωσσικα γεγονοτα
της γλυκιας αγλωσσης οντοτητας
γεγονοτα των πραγματων πραγματα των γεγονοτων
αυτης της γλυκιας υπαρξης
που λεγεται γλωσσικη γευση
γραφεται απτικη γραμμη
το ολο των ολων γεγονος κοσμος
που ειναι και γινεται σταλα
σταλαζεται γλωσσα
γυμνος ερωτας
ερωτευμενος κοσμος
και ειμαι εραστης
γεγονος και πραγμα και πραξη και πρακτης
της αγλωσσης γλωσσας
που εχει τα ολα
πρακτη πραξεις πραγματα γεγονοτα
γλωσσικη αγλωσση λευκοτητα
της ολης υπαρξης
των ολων αυτων που υπηρξαν υπαρχουν θα υπαρξουν
η λευκη γυμνη γλυκια υπαρξη
της αγλωσσης γλωσσας
η λευκη γλυκια υπαρξη
της αγλωσσης γραμμης
λευκη γυμνη ελευθερη γραμμη
και γινεται γεγονος κοσμος
λευκη αιωνιοτητα παρουσια
να η πετρουλα λεξουλα γλυκια αυγουλα
γλωσσικη ενα αγλωσσια της λευκοτητας γυμνοτητας
ερωτας εραστης
αυτη η γραφη γραμμη φωνη
μορφη.

η αμεσότητα

Αιωνιοτητα ειναι η αμεσότητα
 παρουσια οραματων αισθηματων πραγματων
 μορφες της υλης νου και του νου υλης
 που μου αυτοαναγνωριζονται
 ειναι η αναγνωριση της αμεσότητας
 η αμεσότητα εαυτου
 πετρα πουλι χορταρι εγω
 αυτοαναγνωρισμενη παρουσια
 που ονομαζεται τιποτα η κατι
 απο το γλωσσικο εαυτο της
 οπως λεγομαι και ειμαι εγω
 η αμεσότητα πνεει λειει αληθεια
 νερο η ανεμος
 η ο,τι να 'ναι
 που αποφασιζεται να ειναι
 αμεσα
 και τη βλεπομαι πραγμα αισθημα οραμα
 τη βλεπω και με βλεπει
 αμεσα.
 Η αμεσότητα σταλα γευση εγω
 αγαπη
 που αναγνωριζεται χωρισμος και ενωση
 εγω κι εσυ
 να πραγματοποιειται η σταλα
 να λεγεται η γλωσσα
 να ειναι αυτο το εγω κοσμος
 η συναισθηση υλικο πνευμα
 οπως ανεμος η κυμα
 απλα η αναστημα
 να πραγματοποιειται το νοημα
 σταλα γλωσσα εγω

να γινεται αμεσοτητα
οπως με φυσαι πνευμα
πνοη αναπνοη
και πραγματοποιουμαι αμεσος
αυτοσυναισθηση
για την ωραια οντοτητα
τη γαληνια υπαρξη.

Πνεε πνευμα νοημα στις λυγερες κορφες
στα γλυκα κυματα
γερνε λουλουδακι προς τον καρπο
τροφη της ωραιας ζωης
ποση της αληθειας που μ' ομορφαινει
ν' αφηνει αγαπημενη την παρουσια
αγαλμα της τερψης κι αγαλμα εγω
πνεε μου, αγαπημενη, πλεε με
αυτη η αμεση δυναμη οντοτητας
που με δημιουργει οπως δημιουργουμαι
ποιημα της αμεσοτητας αμεσος ποιητης
πνεε ανεμε αγαπη, πλεε ψαρακι
πετα γλυκο πουλι της υπαρξης
ανοιξε την αναπνοη χειρι αυτης της θεοτητας
ααμεσοτητας
αφησε τον κοσμο στον κοσμο
ωραια ολοκληρον.

Ματι ορασης και ουσιας
ματι αισθησης και παρουσιας
ματι αυθυπαρξης και δημιουργιας
κοιτα με θεος θεαση
γευση σταλα
σταλαξιω ελευθερη αφη
και αφεσου με
αφεσου
αμεση

αυτοαφη.

Εραστης
της σιωπης των βουνων και των αστρων
της γαληνιας ωραιας θαλασσας
αυτου του πουλιου που με κοιταζει γυμνο
του ανεμου αυτης της σιωπης
σιωπηλος και γαληνιος
ωραια αφημενος αυτου τυου ερωτα
της γυμνης αναπνοης
πραγματοποιημενος
αιθριος
της σιωπης μορφης
που αλλαζεται ελαφρα πραγμα και νοημα
μορφη αισθηση
πνευμα αισθηση ερωτας
σταλα σιωπης
του λαμπρου σταλαγμου
για την παρουσια
να ειναι η σιωπη
αυτος ο κοσμος
αυτης της γλωσσας.

Ακινητο δεντρο μου
κινηση χυμος φυλλα καρπος
ωραια μορφη της ζωης
γαληνια του χωματος του νερου
του ηλιου απ' τ' αστρα τ' ουρανου
δεντρο μου ουρανιο και γηινο
και αγαπημενη αγκαλια
μιλημα αφη
οπως ολη η καθε αγκαλια
αρχη της αγκαλιας αφης
δεντρινα ανθρωπινα
ακινητο της αγαπης των νερων

τροφη οπως αφη
αφη αγαπη
οπως η αγαπη αφη
γυμνοτητα αγαπη
το ωραιο αναστημα
λευκος κιονας γυμνη γυναικα
δεντρο της ζωης
οπως δεντρο φυση
δεντρο για ουρανο
κοσμικο δεντρο του καρπου
να μου δινει η γυναικα αγαπη
τροφη αγαπη γυμνη
να γυμνωνομαι γυμνη φυση
γυμνη αγαπη
ελευθερος.

Ιριδα αναπνοη γυμνη
γραμμη οντοτητας
και παιζει ελευθερα
προσωπικα η απροσωπα
ληψη η δοση
λογος η λογος του
ολα αυτα τα δικα τυο κοσμου
που ειναι δικα τους
γραμμη της υπαρξης
ως τη λευκοτητα της γυμνοτητας
και γυμνος ειμαι ολα
δικα μου οπως δικα τους
δικα αυτου που τα ονομαζει
οντοτητες της υπαρξης
και ωραιο υπαρχω
ο,τι να 'ναι
που ειναι ωραιο
υπαρξη και απεναντι της
εγω κι εαυτος.

Η γλυκα του ερωτα ολοκληρωνει τον κοσμο
ενα πραγμα ελαχιστο και μεγαστο
οντοτητα μονο η ολοκληρο τιποτα
γλυκαινει την υπαρξη
και μενει ως εδω ζωη.

Ονομασμενα αισθηματα
η μονη αισθηση
με παιρνει
ως την αναγνωριση
γυμνη αμεσοτητα
οπως λευκη πετρα.

Η τερψη ζωης
η τερψη λουλουδι
αναγνωριζεται υπαρξη
ερωτας εαυτου
αιθρια υπαρξης ανυπαρξιας
απτοτητα
εγω εσυ
γονοι της γλυκας
τερψης αιθρια
ειμαι ανθρωπος.

Λουλουδι μου μιλαω
οπως υπαρχεις
ευωδιαζομαι
οπως μοσχοβολας
τερπομαι ανθρωποσυνη
οπως ζεις
που ειμαι οπως ερχεται γλυκια αποδοχη
ουσια της αναγνωρισης
πριν απο αναπνοη γι' αναπνοη
πριν απο αρωμα γι' αρωμα

πριν απο πραξη για πραγμα
ερωτας για πραγματα
γευση ζωης
γλυκια γυναικα αυτης της οντοτητας
γαληνη
ειμαι εραστης.

Αν ολα λενε κατι
που υπαρχουν
το λεω κι εγω
κοιτωντας
αν ολα δε λενε
τιποτα
δεν το λεω κι εγω
ζωντας
αν κατι τα λει ολα
οντας
λει και μενα
κοιτωντας
αν κατι δε λει
τιποτα
δεν το λεω κι εγω
κατι
αν κατι ουτε λει ουτε δε λει
δημιουργημενο
ουτε λεω ουτε δε λεω κι εγω
γελωντας
και
γαληνη.

Μεγαλα ωραια βουνα
ολο το υψος
πλατια μεγαλη θαλασσα
ολο το βαθος
κι η αναερη τρυφερη πεταλουδα

αναμεσα νοημα πνοης
αλαφραινουν αναπνοη
ν' αγνωριζεται ο κοσμος
αμεση παρουσια.

Οταν δε λεω
η πετρα υπαρχει
οταν δε νιωθω
ζουν τα αισθηματα
οταν δεν αναπνεω
γινονται ολα
οταν δε ζω
κυλαει η γαλγηνη
και ολα ειναι παντα οπως ειναι
που οπως ειμαι.

Αυτο που εαυτος με ζει
αισθηση λογου της σιωπης
γευση τοπου πραγματικου της ελευθεριας
που ειμαι αναγνωριση σωμα της
αυτο υπαρχει και με υπαρχει
αφηνοντας την αθανασια της ζωης
μαζι με το μαρμαρο της παλαμης μου
λευκα.

Ο κοσμος ειναι δικος του
δικη του αρχη δικο του τελος
κι εγω δικος μου που ειμαι δικος του
και τα δικα ειναι αυτα.

Τελεια ειναι ολα οπως ειναι
πως αλλιως
η τελειοτητα ειναι η πραγματικοτητα
στη γυμνοτητα
ετσι η ωραιοτητα

και ετσι πραγματικος τελειος
και περπατω στο οπως ειναι ολα
οπως ειμαι γυμνος αυτης της ζωης
της πετρας και του φυλλου
της αναπνοης και της αισθησης
της γαληνης και της αλλης ορμης
που ξερει να ειναι
οπως μενει η πετρα πρασινιζει το φυλλο πεταει το
πουλι
ολο το που ειναι
να γινεται αυτο αυτο το ονομα και ανωνυμο εγω
η τερψη της υπαρξης
η γαληνη της ανυπαρξιθας
ονομα ανωνυμη ορμη
μονη με ολα και απ' ολα
και αν θελει ποιημα
και
να
θελει.

Ωραιο συννεφο
κομματι αυτης της στιγμης
στο γαλαζιο κοντα στο βουνο πανω απ' τη θαλασσα
υπαρχεις στην ανακληση μου και στην εικονα
και η στιγμή απλωνεται μαζι σου
να ειναι τα πραγματα χρονος
γαληνια με την υπαρξη
αυτη η στιγμή των στιγμων της ζωης
του κομματιου συννεφου αυτης της οντοτητας
που βρισκομαι εδω αγαπη της
εραστης αγαπημενος
του ωραιου ασπρου μαλακου συννεφου του βουνου
του ωραιου ουρανου
της πραγματικοτητας της υπαρξης.

Τώρα είναι πάντα
οπώς η ερώτηση είναι απάντηση
οπώς ο κόσμος είναι μόνο κόσμος
κι αυτό το χαλίκι η αλήθεια
ως την αθανασία και την υπαρξή
πάντα είναι τώρα
που υπαρχω αισθήση και εγώ
πραγματικότητα της αναγνώρισης
αμεσοτητα και πραγμα
γυμνοτητα και γαλήνη
τώρα πάντα
αυτό το να.

Ω που γίνεται η ζωή
μ' αυτό το χρώμα τον άνεμο τον ήλιο των ουρανίων
αστρών
αθανασία κινήσης κι ακινησίας
μάτια που κοιταζονται και κοιταζουν
ψυχή αναψυχή πνεύμα
που αναγνωρίζεται παρουσία
πούλι χορτάρι πέτρα
αυτό το εγώ για ζωή
μαρμαρυγή
γίνεται η ζωή
οπώς ο κόκκος κόσμος της πνοής πνεύμα
αυτοδημιουργία
τη λαμπούν ο ήλιος και τα μάτια μου
λαμψη αυτονοήμα αναπνοή
αυθυπαρξή.

Πνοή αναπνοή εμπνευση
ψυχή αναψυχή
λαμψη λόγος λέγεται ο,τι είναι
ώραια με περνάει μ' αφήνει
προσωπο αντιλαμψη.

Αναπνεω αναπνεομαι
η αναπνοη πνοη
ψυχη κι αναψυχη
λαμπρη σταλα.

Θεατης ποιητης
αυτου του παντος
ποιητης θεατης
θεαμα ποιημα
ποιημα θεαμα.

Το αντικειμενο
και ολα τελεια
ειμαι πραγματικος αυτης της τελειοτητας
οπως φυσαι ο ανεμος
κυλαει το νερο
και ειναι ολα μονο οπως ειναι
οπως ειμαι
μιλαει η τελειοτητα παρουσια
και εννοουμαι αναπνεοντας
επιγνωση αναγνωρισης
οπως λυγαι το κλαδακι
ως το λουλουδι
που ειναι ολα
οπως ειναι
γλυκο αρωμα οντοτητας
κι ανεμιζω ζωο θανατο πραγμα
ιριδες
που αναπνεω ψυχη και τωρα
και ειμαι ολα οπως ειμαι παρων
αυτης της πραγματωσης
εγω και λουλουδι
ελευθερο αρωμα της τελειοτητας
και τελειωνομαι

αφημενος ελευθερος.

Ειναι η ζωη για να ειναι αληθεια ο κοσμος
να γινεται να κανει
να λεγεται πραγματικοτητα
το γινωμα και το καμωμα
να κανει να γινεται η ζωη κοσμικη
κι η αληθεια μια λαμψη
αναγνωριση των ματιων
της ψυχης αναπνοης
να τελειωνεται η αληθεια
να τη γυμνωνεται ωραια ο κοσμος
ζωη δικη του
οπως ειναι γυμνος κοσμος
να κοσμωνεται η ζωη
πιο πραγματικη γι' αληθινη
οπως ειμαι με το ωραιο καθε τι
ωραια δικα και γινωμενα
γυμνος απο αληθεια κοσμικη ζωη
αυτη η ολογυμνη συναισθηση ματια μου.

Βουνο της αγαπης του κοσμου
που αναπνεω αφη κι ελευθερια
γαληνη γτης αυτοπαρουσιας
οπως ειμαι του καθε τι το καθε τι
ωραια αυταγαπη αυτη η οντοτητα
βουνο α βουνο γι' αυτη την αγαπη.

Ετσι λοιπον αναπτυσσεται αυτη η ζωη
ελευθερη πραγματωση των ολων
μια αφη
και η πετρα
ενα λυγισμα
οπως το κλαδι
να ειναι νους αυτος ο ανεμος

που φυσαι το τιποτα και τα ολα
μονο παρουσια.

Εγινε ο κοσμος εγινα εγω
γινεται το γινωμα
οπως γινεται το ξεγινωμα
γινομενο τελος η αρχη
οπως εδω η πετρα κι εκει
το πριν και το μετα
χωρις γιατι και γι' αυτο
γυμνα
οπως γινωμα και ξεγινωμα
οπως η ωραια γυμνοτητα σου κι η αγαπη της
η αγαπη μου ποραγματωση
πραγματικο γινωμα ξεγινωμα
αυτη νη τερψη μιλουμενη γευση
γυμνο εγω.

Ολα τελειωμενα κι ωραια
χωρις αρχη και τελος
κι αυτες τις ιδεες του ανθρωπου
που αρχιζουν και τελειωνουν
να μενει ελευθερος του κοσμου
ν' αναγνωριζεται
κοσμικος της ζωης
ζωικος των πραγματων
πραγματικος των ιδεων
που ιριδιζουν πνοες
ν' αναπνεει ανεμικος
τελειωμενος κι ωραιος
ν' αφηνει την ωρα του τωρα για παντα
παρουσια
να παρουσιαζεται αναγνωρισμενος
χωρις αρχη και τελος.

Ιδεες
πνευματα της πνοης
πνευμα του ανθρωπου
να πορευεται αναστημα
χρονο τον τοπο
ζωη τη βιωση
νου τη λαμψη
νοητης του ανεμου
λαθεμενος κι ονειρεμενος
αναγνωρισμενος
απτος της αφης
κι αφημενος
κοσμικη αφεση
οπως κυλαει
το νερο
ν' ακινητει την κινηση
η πετρα.

Ο,τι υπαρχει χανεται
ο,τι χανεται δεν υπαρχει
ετσι το φως πανω μου
ετσι το χορταρακι
ο,τι υπαρχει απ' το δεν υπαρχει
δε χανεται ο,τι δεν υπαρχει
ετσι το φως πανω στο χορταρακι
ετσι εγω
χανεται ο,τι υπαρχει
ο,τι δεν υπαρχει δε χανεται
ετσι εγω και χορταρακι μου
γυμνοτητα υπαρξης κι ανυπαρξιας
παρουσιας κι απουσιας
ελευθερη συνουσια
γυμνη ποιηση
εραστης.

Ωραια γερνει το κλαδι
του γυμνου καρπου της αγαπης
που μου χυνεται ελευθερη
οπως αφηνομαι της τελειοτητας
τρυφερα και ακμαια
γαληνιος ολος εγω
αυτη η αναγνωριση του ετσι ειναι ολα
αυτο το οπως ειναι μονο
μ' ολα τα αλλιως της ελευθεριας του
αυτη η γαληνια γλωσσα
του ετσι θεος κι αλλιως
να ειμαι αυτο
αυτος
και να κοιταζομαι απο αλλο
αλλος
κλαδακι του ανεμου
μονο για τον καρπο.

5

δειγματα

Οπως το νερο κυματα ηχος αλμυρα
με το χωμα χορταρι λουλουδι δεντρο
ετση αραχνη ιστος φωτος
κι η καμπια μεταξι κλωστη
και λαμπρη πεταλουδα
ετσι η πετρα με το φως παρουσια
κι ο κοσμος τα πραγματα ως ζωη
ετσι ζω το αζωο απο αζωο
ζωντανη παρουσια
υγρες γλυκες γραμμες οντοτητας
που γραφουν ποιηματα τον κοσμο
κι αυτα τα αλλα.

Που είναι όλα όπως είναι το κάθε τι
με κάνει και με μαθαίνει
και μαθαίνω και κάνω
που είναι γινώμα που είναι μαθηση
που είναι και είμαι
ε λουλουδακι μου
αληθεια αθανασια θεος
και θεαμα θεατης
αυτο κι εαυτος
οι λαμψεις.

Γαληνιο μηλο της δημιουργιας
χαρα παρουσιας
αυτοσυναισθηση.

Ο κοσμος ινεται μονος του
αυτη η αιθρια
μαθαينوμαι γινομαι μονος του
αυτη η αιθρια
η αισθηση η αναγνωριση μονη του
αυτη η αιθρια
κοσμος αιθρια αιθρια κοσμος
να γερνει να γινομαι κλαδακι
αιθριο.

Χωμα πετρα
χορταρι πουλι
ωραιες οντοτητες του εγω
ιδια μονο του μονου κοσμου
αυτη η μονη μοναδικοτητα
να είναι.

Κοσμος στην αιθρια
αφηνεται.

Όλα παροντα
κι εγω δικο τους παρον
και ολο αυτονστρεφεται ακινητο παντου
οπως η πετρα του
που την κοιταω την κρατω και υπαρχει
οπως υπαρχω στέρεα κι ελαφρα
ιριδες ανασνωρισης
παιχνιδι του προσωπου του παντος
οψη της αυτεπιγνωσης του
που αναγνωριζει την παρουσια.

Ξερω τη ζωη οπως δεν ξερω το θανατο
αγνοια γνωση γαληνης
δικη του δικη μου
απλά ονοματα της αναπνοης μου
που υπαρχει απ' το δεν υπαρχει
να λει με τον ανεμο
λογια μονο για να λεγονται
αναπνοη ανεμος
ν' αναμιζομαι ανανοηση.

Η οψη η γευση του κοσμου
το μακρια το κοντα το εδώ
η τερψη η θλιψη
το ανανοημα νους
το να
ελευθερο
αγαπη του ανεμου
καλα ως αυτη τη ζωη του εδώ
ειμαι
παρων
εραστης αυτου του κοσμου
που θελει να ειναι
και με κανει

καλο εραστη του
του ελευθερου ερωτα.

Γραφη ανταποκρισης
αφη της ζωης
που βρεθηκα αναγνωριση
αυτή η ανθρωπινη ωραιότητα
η αγαπη του παντος
της ωραιας υπαρξης
υπαρκτος κι ελευθερος
αυτης τη γραφης.

Γραψω δε γραψω
λογος σιωπη
ζωη θανατος
παρουσια απουσια
υπαρξη ανυπαρξια
κοσμος κενο
ολα καλα
η καλοσυνη του τιποτα
η καλοσυνη
καλη πετρα.

Δεν ειναι το λουλουδι μονο του
δεν ειναι μονη της η ζωη
δεν ειναι δικαιοση
ειναι παρουσια
οπως η πετρα γινεται σκληροτητα
η γλυκα μορφη γυμνοτητας
κι η αγαπη μου γυναικα
μορφη της μιας αναπνοης
της αλλης
που δεν ειναι μονες δικαιομενες
ειναι αφημενες
γαληνιες

ερασμίες.

Γαληνιο αερακι
που είναι όλα όπως είναι
ωραία αγάπη
που είναι βλέπεται λεγεται
αγγιζεται το αμμουδακι
αφη της υπαρξης
αισθημα της
που της γινεται λκογια
οπως το φυλλο μιλαει πρασινο
το λουλουδι ευωδιαζει αληθεια
κι ο λογος αναπνεεται
ζωη της οντοτητας
κι ιριδιζουν τα ονοματα
με το φως των πραγματων
που μιλανε οντας ελευθερα κι ανωνυμα
και λει η πεταλουδα χρωματα
το ειναι οπως ειναι
το λαλαει το πουλι το βλέπεται τ' ωραιο ζωο
αγάπη του πραγματος ως τη γραφη του
ελευθερια
οπως ειμαι εραστης του οπως ειναι όλα
αγάπη πραγματος ως το ονομα ελευθερα
ωραία ηδυτητα
ως τη σταλα μου
ερασμια.

Ωραιο ονειρο
γευση της οντοτητας
υπαρχεις η γευση της πραγματικοτητας
που χανεται σ' αυτη τη στιγμη
για την αλλη
λευκη ληθη της αληθειας
που λεγεται αλλος τροπος

αλλο πραγμα
και λεει αλλιως την αληθεια
της γευσης αυτης
όπως η γευση της χαμενης εικονας
που η αληθεια λευκαινει τη ληθη της
γευση της οντοτητας
που χαιρεται ζωη θανατο
ερασμια
κι εγω εραστης τη ζω πραγματικοτητα
άλλη κι αληθινη
οπως με ζει ληθη αλλα αληθεια
προσωπο ενα ζωητης και νεκροτητας
αυτη η εγω στιγμη
που μου ειναι η αληθεια
αυτης της γευσης.

Ανοιγω τα ματια μου ανοιγω την αισθηση
και νατα ολα
κλεινω τα ματια μου κλεινω την αισθηση
και ειμαι ολα
και ωραιο ανοιγομαι ναοιγω τα ματια
και ειμαι όλα
με κλειστα ματια.

Και να
λαμπει ο ηλιος
και παει ο ηλιος
λαμπουν τ' αστρα
και πανε τ' αστρα
λαμπει ο νους λαμπω
και παει
και ερχομαι.

Να ο ηλιος λαμπρος
λαμπρο φως

κι έτσι χανεται
να το ωραιο τιποτα
με ολα και τ' αλλα
να τιποτα ηλιος
λαμπομαι αδεια.

Στην ωραιο γυμνοτητα
η αγαπη αυτου του ειναι δεν ειναι
γινεται δε γινεται
γλυκος εραστης
ζω τον εαυτο μου σωμα του πραγματος
γυμνος
του ειναι δεν ειναι
γινεται δε γινεται
ερασμια.

Η ωραιο γυμνοτητα γυναικα
στην απλά θαλασσα
μ' αγκαλιαζεατι ολοκληρη
αγαλμα μαρμαρου.

Αγγιζω την αθανασια
λευκοτητα μαρμαρου μαρμαρινος.

Λαμπει το αερακι ελευθερο
στα ονοματα καιστα πραγματα
της αληθειας αυτης που παιζει
πορειες και αποριες
τοπους και τροπους
ρυθμους κι αρρυθμιες
αρχη και τελος
αερακι ελευθεριας
ωραιοτητα της αναγνωρισης
του ολο ειναι μονο ολο
μεσα του κι εξω του

ροη ελευθερη
νερο νους
γευση αληθεια
θεωρηση οραμα
θεος θεληση
πραγμα πραξη μου
εαυτο το μονο εγω της θεοτητας.

Χαραζει η γραμμη την οντοτητα της αυγης
και το ελευθερο γλυκο πλεουμενο στην απλα
θαλασσα
οπως τη φερνουν τα κυματα και με σχεδιαζουν
πραγματικη αναγνωριση της παρουσιας
αυτη η ωραια χαραγη
που λαμπει μοναχη.

Οταν σβηνει μια πεταλουδα στο φως
λαμπει η απλα ταπραγματα
και πνει ο ανεμος
καλα κι ωραια
οπως οταν λαμπει η πεταλουδα στο φως
χαρουμενη της οντοτητας
φως πεταλουδα πεταλουδα φως
οπως παρουσια απουσια
της γυμνοτητας της εικονας
που ειναι αυτη η πραγματικοτητα
ελευθερη,

Μακρια μαλλια της ομορφιας στον ανεμο
με τις αυρες και τα συννεφα
η ωραια παρουσια
τη αισθηση που με ζει
απ' το οικειο τιποτα ως τα πραγματικα ολα
που φυσαι την αληθεια
την παρουσια ως την απουσια της

ολοκαθαρα απο υπαρξη πραγματα
γαληνια τερψη της οντοτητας
μια τριχουλα μια ιριδα ενα φυλλαρακι
ενα λεπτουλι φως αισθημα
τιποτα οσο κατι
ε
αυτος ειναι ο κοσμος
και τερπεται την υπαρξη.

Αυτο το οπως ειναι κοσμος
ολος λαμπερη σταλα και αισθηση της
γαληνιος εαυτος
σταλαζεται απεξω του
να τελειωνεται ατελειωτη θεληδηση
γαληνιαια.

Αυτο που γινεται αυτη η ποιηση
πρωτο απ' ολακαι τελευταιο
δημιουργικο γαληνευει πριν και μετα τη δημιουργια
τερπεται κοσμος της οντοτητας
ως την αφη της παλαμης μου
και την αισθηση εαυτου
αυτο το κοιταζω κοιταζομαστε
αγαπημενα.

Ενα πλεουμενο πανω στη θαλασσα
προχωραι μες στη ζωη
το κλαδακι ειναι πραγματικο
λαλαει το πουλακι
υπαρχω.

Το πραγμα εξεχει απ' την υπαρξη
ολοκληρωνεται
αισθηση.

Ο τοπος
για παρουσία κι απουσία
παρον.

Το πραγμα κι εγω η γευση του
η γευση μ' ονομαζει
η παρουσία με λει
παρουσία κι απουσία η αισθηση
η αισθηση μ' αισθανεται
αισθηση λογος ονομα
αερακι εγω
ελευθερο.

Ερωτικη γλυκα της πραγματικοτητας
που γελαει κυματακι λαλαει πουλι
και ειμαι φρεσκια παρουσία
ματια λαμπερα στην ωραιότητα γυναικα
που πραγματοποιει μπροστα μου τη ζωη
ερωτικη γλυκα της αναπνοης
που αφηνει να εχει ολα ελευθερα
αληθεια της αισθησης
ονοματα της παρουσιας
τερψη του μονου κυματος της οντοτητας
ερωτικη γλυκα του πραγματος εαυτου
αυθυπαρκτη θεληση
που παιρνει την ολοτητα οικειοτητα
βλασταρι της δημιουργιας
κοσμος καρπος που υπαρχει
αυτογευομενος.

Ολα στην ευδια
φαινονται και χανονται
πραγματικα
παρουσία κι απουσία
οπως αυτος ο νους

στη γαληνια απο υπαρξη αισθηση
αυτης της ευδιας
αιθρία.

Αυτο
το οπως ειναι
πετρα λουλουδι
που αισθανομαι ωραιο
γραμμη και γεννηση
και ωραιο δημιουργουμαι
αρχη και τελος
που το κρατω κλαδι κομμενο
γευση και σκεψη και νους
και γλυκια απουσια γυμνοτητα
ζωη θανατος
ελαφρα κυματα
αυτο
που ολα με κανει
να το λεω
αγαπημενο και μονο και γλυκο
μ'εχει μ' αφηνει
το αφηνω το εχω
γυμνη ελευθερια.

Ονειρο πεταλουδα
του ηλιου και των αστρων
πετουμενη ψυχη της ελαφρης αφης
παρουσια της απουσιας
αναερη
απουσια της απρουσιας
στ' ονειρο του τοπου
πνοη της απνοιας
χνουδι
απνοια της πνοης
στην οψη της ατοπιας

γινεσαι ξεγινεσαι
ζωη ονειρο θανατου
πραγματικα
θανατος ονειρο ζωης
ψυχη πεταλουδα αναψυχη
αναψυχομαι.

Στον τοπο του υπνου
στην ατοπια του ονειρου
ζωη του γεννητικου αζωου
θανατος της γεννητικης ζωης του
ετσι
οπως η πετρα ολοκληρη κι εξω της
πετρα τοπος της ατοπιας
αυτης της γαληνης ελευθεριας.

Το ολο μονο οπως ειναι
μ' εχει να μαθαινομαι
και μαθαινω
το ετσι γαληνια αιθρία
τελειωμενο αυτοδημιουργημενο κοσμο
γλυκια γυμνοτητα ωραια
αισθηση αισθηματα γευση
πραγματικοτητα
το πως ειναι καθε τι
απτο και αφη
νοητο και νοηση
το οπως ειναι νου
το δημιουργημα δημιουργια
να αυτη η πετρα που ειμαστε
κι αυτο το αρωμα η πτηση η εκπληξη
αυτος ο εαυτος οπως ειναι
η αναγνωριση ζωη
η απουσια θανατος
το αλλιως οπως ειναι

οπως η εισπνοη ειναι αναπνοη πνοη
οπως παιρνω την πετρα απο δω για κει
στον οπως ειναι τοπο
αυτο το ωραιο οπως ειναι
λουλουδι αρωμα παρουσια
μονο του απο αγαπη.

Ωραιο παρουσια των νεκρων μου
οντοτητες μου γευσεις μου
ερχομενες στην ελευση μου
ολα ερχονται οπως ειναι
ως τη μνημη της υποστασης μου
που ωραιο ειναι της υπαρξης
οπως φερθημα να υπαρχω
αερακι πνοη αναπνοη
πνευμα ελευθεριας.

Ωραιο σχημα
της γυμνοτητας ειναι δεν ειναι
που αγαπαει την πραγματικοτητα
αισθημα μου
αναπνοη ζωης
ως το ωραιο αντικειμενο
υποκειμενο μου
τουυπιοκειμαι
αγαπημενος.

Το κυμα της τελειοτητας
λαμπει παρουσια
η ομορφια
που σε λουζει γυμνοτητα
και εισαι ωραιο ολογυμνη του κοσμου
αφημενη
αντικεμνη ολων των πραγματων
πραγματικη

ως τη μορφη του ειναι.

Η αυτοσυναισθηση η αυτοϋποαρξη
αναπνοη του οπως ειναι
με γαληνευει της ζωης
πραγματωση της οντοτητας
η αναπνοη αναγνωριζεται απουδσια
αυτοϋπαρξη αυτοσυναισθηση
η ευδια γυμνοτητα.

Γραμμη της πετρας του φυλου του νερου στην αμμο
αισθημα γευση σκειψη
γραμμη τουπραγματος της πραγματικοτητας
μεπραγματοοιει παρουσια γυμνη
ως τη γυμνοτητα της αναπνοης
της γραμμης της γυμνοτητας
για την οντοτητα εγω πετρα εγω φυλλο εγω γραμμη
του νερου στην αμμο
του ωραιου γυμνου εγω της ουσιας
απουσια παρουσια.

Γαλαζια απλα της θαλασσας
απτη υγρη αποκαλυψη
παλιη αγαπημενη παρουσια
οπως η τελειωμενη γυμνοτητα
αναγνωριζομαι παλι οπως ειναι
η αποκαλυψη αναγνωρισης.

ΕΦΕΣΗ

Κυλαει το κυμα γλωσσα μου
στην πετρα της γνωσης
που λευκαινει την αναπνοη μου
αυτης της υπαρξης της γαληνιας ανυπαρξιας
γλωσσα μονη τiou ολου
ζωη.

Ανταποκρινομαι ζωη στην οικειοτητα της υπαρξης
στο ανταποκρινομενο
γαληνη
για τον αποφασισμενο κοσμο
ανταποκριση
αυτο κι εγω.

Βλεπω την απουσια τον αποντα το απον
με βλεπει η απουσια ο απων το απον
βλεπει η παρουσια την απουσια η απουσια
την παρουσια
βλεπει το βλεπει
η γυμνη οραση.

Λοιπον γραφω
τη γραμμη της οικειοτητας της υπαρξης
που μου αποφασιζεται να γινει ποιηση
και να
ποιουμαι ελευθερα
χωρις υπαρξεις κι ανυπαρξιες
γαληνια ανανοηση
και ανανοηση ποιησης ζωης.

Η ομορφια
αποκαλυψη
αναγνωριση
εικονα εαυτου
ελευθερη γραμμη

δημιουργιας.

Κανει τον κοσμο
βγαινει απ' τον κοσμο
η ομορφια
με κανει
βγαινω απ' τον κοσμο
ομορφος
η ομορφια γυναικα
του ποιητη μου.

Διαφανος υπνος
ελαφρη ζωη
αερακι ελευθερο
της σιωπης και της αρχης
οπως γινεται το κυμα
κι αποφασιζεται η αναγνωριση της υπαρξης
το χορταρι και η πετρα
υπνος ξυπνος ονειρο του πραγματος.

Στην αιθρια στην ευδια
ολη η απουσια παρουσια
λαμπερο χαλικι.

Βλεπω την πετρα την παιρνω
οπως εχω το σωμα μου
με την κινηση του κλαδιου
πινω το νερο αργα
οπως ονειρευομαι
σκεφτομαι οπως γινονται τα κυματα
νιωθομαι με την πτηση του πουλιου
αφηνομαι
οπως η υπαρξη στην ανυπαρφια
η ανυπαρξια γελαει εγω
το εγω μεπαιρνει με κοιταει μ' αφηνει

ενα ωραιο των ολων τωρα.

Η θέα της πραγματικοτητας μ' αναγνωρίζει
αναγνωριση μου
οπως η αγαπη
που με γενναιει πραγματικον
ως αυτον το νου
που αναγνωριζεται οντας
της πραγματικοτητας.

Η υπαρξη κοιταζει ολα τα ονοματα
κι αυτο που της λενε
γυμνη τους
σ' αυτη την ευδια
που την αφηνει ελευθερη
αγαπη της οντοτητας.

Ολο ολα γινωμενα μονα τους
ως να γινουν η αισθηση να κανουν το νου μου
να γινουν η αναγνωριση
γαληνια κι ωραιο
η ληψη της ομορφιας
κι η δημιουργια της δημιουργιας
που με φερνει και με παιρνει
κινηση μου με το αφημενο ολο
στη μονη γυμνη ολοτητα.

Η ελευθερια ποιηση με τον κοσμο απ' τον κοσμο
ξεγραφει με τη γραφη της
σιωπη με το λογο της
ομορφια με τη γυμνη γραμμη
αποιητη ποιηση ποιητικη
αυτοποιηση.

Λοιπον με τον κοσμο

με όλα αυτής της ζωής
της παρουσίας
και της θέας απ' την απουσία της
λοιπόν στη ζωή απ' το τίποτα της στο τίποτα της
μ' αυτή την αίσθηση
που τερπεται νους
αυτού του είναι δεν είναι
ως την εγκατάλειψη στο απεξώ του
αυτή η αίσθηση παρόν
γραμμή γραφή του λευκού
ως τη στερεή πέτρα με το κύμα με την πτήση του
πουλιού
λοιπόν αυτή η γραμμή απορία που είναι πορός
ο κόσμος που είναι απάντηση του
κι απάντηση που είναι όλες οι ερωτήσεις
για μην είναι ούτε απάντηση
λοιπόν αυτή η πέτρα αυτό το κύμα αυτό το πουλί
αυτό το αίσθημα
αυτοαίσθημα
λοιπόν.

Με τα πράγματα ωραία
ωραίος πραγματικός
αυτή η ωραιότητα αίσθηση
αίσθημα πραγματικό
γλυκά ωραίο
αφήνει ελεύθερο τον κόσμο με τα δικά του
να με δικαιώνει
πραγματική αγάπη
του όπως είναι τα πράγματα
γλυκά ερωτική
γαλήνια.

Πραγματικά η αγάπη αρχίζει
παρούσα

με την αληθεια των πραγματων
που αναγνωριζονται γλυκά
εγω εσυ οντοτητα
μορφης επαφης
κοσμικο γεγονος
αυτη η ηδυτητα της συναισθησης.

Φιλε καλε της αγαπης
καλη γλυκια της αγαπης
η ωραια ανθρωποσυνη
που αγαπαει
ματια με ματια τα πουλια
παλαμη με αφη την πετρα
οντοτητα τ' αισθηση τ' αστρα
η τελειωμενη εικονα
υπαρξη της ατελειωτης ανυπαρξιας
ανανοηση αναβλεμμα
η καλη γλυκια ανθρωποσυνη των πουλιων της πετρας
των αστρων
οριζει ζωη και θανατο
ζωη το θανατο θανατοτη ζωη
παρουσια μου της απουσιας μου απουσια μου της
απουσιας μου
εικονα απτη και αορατη ορατη και αναπτη
οραση και ονειρο πουλιων πετρας αστρων
αυτοσυναισθηση της ανθρωποσυνης
της πτησης της αφης της λαμψης
ακεραιτητα θεοτητας
και θεωμαι
θεατος θεατης.

Ο κοσμος κι οι διαθεσεις μου
ανωνυμα κι ολο οντοτητα
οπως η παρουσια μου
αργα ζω

αποφασίζω το βλέμμα μου
δικός ο κόσμος κι όσο ξένος
ξένα και δικά το ίδιο
πραγμα
αυτο
της πραγματικότητας
που με πραγματοποιεί ολόκληρη
της διαθέσεως του κόσμου.

Μου έρχονται οι αισθήσεις τα λόγια
ξένα και οικεία
όπως τ' όνομα στην πέτρα κι η πέτρα στ' όνομα
έρχονται όπως είναι φερμένα
η αναγνώριση στο αναγνωρισμένο
εγώ στο εσύ
η γλυκύτητα της ελευθερίας
η εδώ παρουσία
η ελεύθερη αίσθηση
το λέω ελεύθερα.

Η ελευθερία σου, γυμνή παρουσία,
η αναγνώριση
αυτής της υπαρξίας
γλυκύτητας ζωής
γεννάει το γεγονός
την πράξη της πραγματικότητας
ερωτά της αγάπης
αναγνωρισμένο εαυτό της οντότητας
του εσύ εγώ
ολόκληρο αυτό.

Έχει λόγο ο κόσμος
ερώτηση απάντηση αρθρωση κοσμική
ούτε υπάρχω ούτε δεν υπάρχω
νιώθεται μόνο

γυμνη μοναξια
ετσι
καθε πραγματικοτητα.

Προσφερω τη ζωη μου στη θαλασσα
μου τη δινει παλι
ειναι τα λαμπρα ελαφρα κυματα
της ωραιας αγαπης του παντος
που γελαει γαληνια
ολο οντοτητα
οπως ειμαι.

Η τερψη
θεος πραγματοποιει την αληθεια
ελευθερα
οπως με λεγεται.

Η ζωη γινεται
οπως γινονται ολα
ατην αιθρια της παρουσιας
να το χορταρακι στον αερα
παιζει την απλα.

Παιζω
ρολο
τη ζωη.

Φυσαι τα φυλλα ο αερας
σπρωχνει τα συννεφα
αφηνει φωτεινα χαλικια
ρειει με το νερο
υγρη αφη στο χερι μου
που κανει κινηση κι ακινησια
παλαμη της αναπνοης του ανεμου
στην παρουσια που μ' αναπνει ζωη

ολης της απουσιας
αερια.

Σκορπαει ενωνει τα χαλικια το κυμα
λαμψη χωρισμος κι ενωση
γινωμα και ξεγινωμα
οπως κυμα κι αλλο κυμα
κι ολο θαλασσα νερο ροη
οπως αναπνοη ως αλλη αναπνοη
κι ολο πνοη απουσιας ζωη
λαμψη παρουσια
κυματισμος.

Μας ετυχε η ζωη
μας ετυχε η πραγματικοτητα
μας ετυχε
μας τυχαμε
αυτη η τυχη που της ετυχε
τυχη κοσμος
τυχαια και τυχερα
οπως τωρα.

Ελευθερα ολα
μπαινουν βγαινουν σ' ολα
ειναι ολα ελευθερα
ετσι υπαρχω
γευση τους και γευση μου
εικονα μου και εικονα τους
χωρις σκοπο χωρις λογο
μονο ομορφια
που ελευθερωνει απο σκοπο και λογο
αυτης της στιγμης
που γυμνωνεται ομορφια
σκοπος και πετρα
σταλα και λογος

νους και ανεμος
οπως ειναι ολα αυτα ελευθερα
της γυμνης ομορφιας
που ομορφαινει τη γυμνοτητα
οριστικη παρουσια.

Η μουσικη φυσικη γλυκια διαθεση
η ποιηση
ερχεται σε μενα
πραγμα και λογος
ειναι ο ερχομος
ερχομος πραγμα λογος
ειναι εγω
εγω ερχομος πραγμα λογος
ειναι η ποιηση
ποιηση εγω ερχομος πραγμα λογος
ειναι οντοτητα
αυτη η ωραιότητα
που ερχεται ζωη
οντοτητα ωραιότητα ποιηση ποιηση εγω ερχομος
πραγμα λογος
ειναι αυτη η γραφη
η
αυτη η πετρα.

Γλυκια γευση πραγματικοτητας
που αφηνεις την αθανασια ζωη
διαφανες στιγμες
σταλες γλυκες ποιητικες των πραγματων
που αγαπιουνται εγω
εισαι πραγματικα το προσωπο μου
οπως ειμαι το προσωπο σου
αυτη η ωραια προσωπικη απροσωπο γλυκα
ηδυτητα ηδυνομενης υπαρξης.

Ωραία
πετρα
λαμπεις μορφη
πετρα σου πετρα μου
πραγμα εικονα
οπως μ' ομορφαινεις
γυμνοτητα πραγματικοτητα
αυτη η αγαπη
οπως ειμαι αγαπημενος.

Η λευκη πετρα
η θαλασσα απλωνει τον οριζοντα
η στιγμη πραγματοποιειται
αναπνοη του ποιητη
παντου παντα
ειναι η ελευθερη εικονα
που με εικονιζει
ελευθερη αγαπη.

Η μνημη ζωη παρουσια
οπως μου κοιτάζεται πετρα
οπως τα κτυματρα ειναι θαλασσα
οπως ειμαι παρων
αυτης της μονης παρουσιας.

Αυτο που θελω να πω
με λειει
να το λεω.

Πιανω το πραγμα γαληνιος
να ελευθερωθει αυτη η ζωη
στην αφη
ν'αφεθει το προσωπο
αερας του φωτος
στα ελαφρα φυλλα

γαληνη αληθειας
μια λευκη στιγμη
που εγινε γινονται ολα
ετσι ωραιο
αυτο το παντα ολα
της γλυκιας γαληνης
που γινεται πραγματα
πραξεις γεγονοτα
ονειρα της αναπνοης και της πετρας
λευκη πνοη
ολικη γαληνια στιγμη
προσωπικη.

Γερνει ο ανεμος
η αναπνοη
πρασινα φυλλα
κλωναρι ελευθερο της ζωης
γερνει ο ανεμος
η ζωη
σ' αυτη την παρουσια
που την πνειει
γερνει ο ανεμος
η παρουσια
γλυκια γαληνη
η ολοκληρωση
αυτη η γυμνοτητα.

Η πετρα
καταφασκει
την αρνηση μου.

Αυτο που μ' αλαφραινει
αυτο που με βαραινει
αισθηματα νοηματα
γλυκια αφη της αληθειας

που είναι μόνο πράγμα
αυτό
το ανασαίνω μ' ανασαίνει
αναπνοή μου
ελαφρό αεράκι.

Ο ήλιος φωτίζει
παρουσία κι απουσία
οντότητα.

Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΗ Λ. ΣΚΑΡΤΣΗ
ΑΦΕΣΗ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΕ 20 ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΕΚΤΟΣ ΕΜΠΟΡΙΟΥ
ΣΤΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΜΕΤΑΞΑ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

